

РОБЕРТ ВАН ХЮЛИК НОЩТА НА ТИГЪРА

Част 22 от „Китайски загадки“

Превод от английски: Лиляна Андонова, 1996

chitanka.info

ДЕЙСТВАЩИ ЛИЦА

Да припомним, че в китайския език фамилното име (изписано тук с главни букви) предшества собственото.

ДИ Жендзие

магистрат, през 676 г. от н.е., на път от Бейджоу към столицата

МИН Лян

богат земевладелец

МИН Къю

негова дъщеря

Господин МИН Гуодай

негов по-малък брат, търговец на чай

ЙЕН Юан

управител на имението на Мин

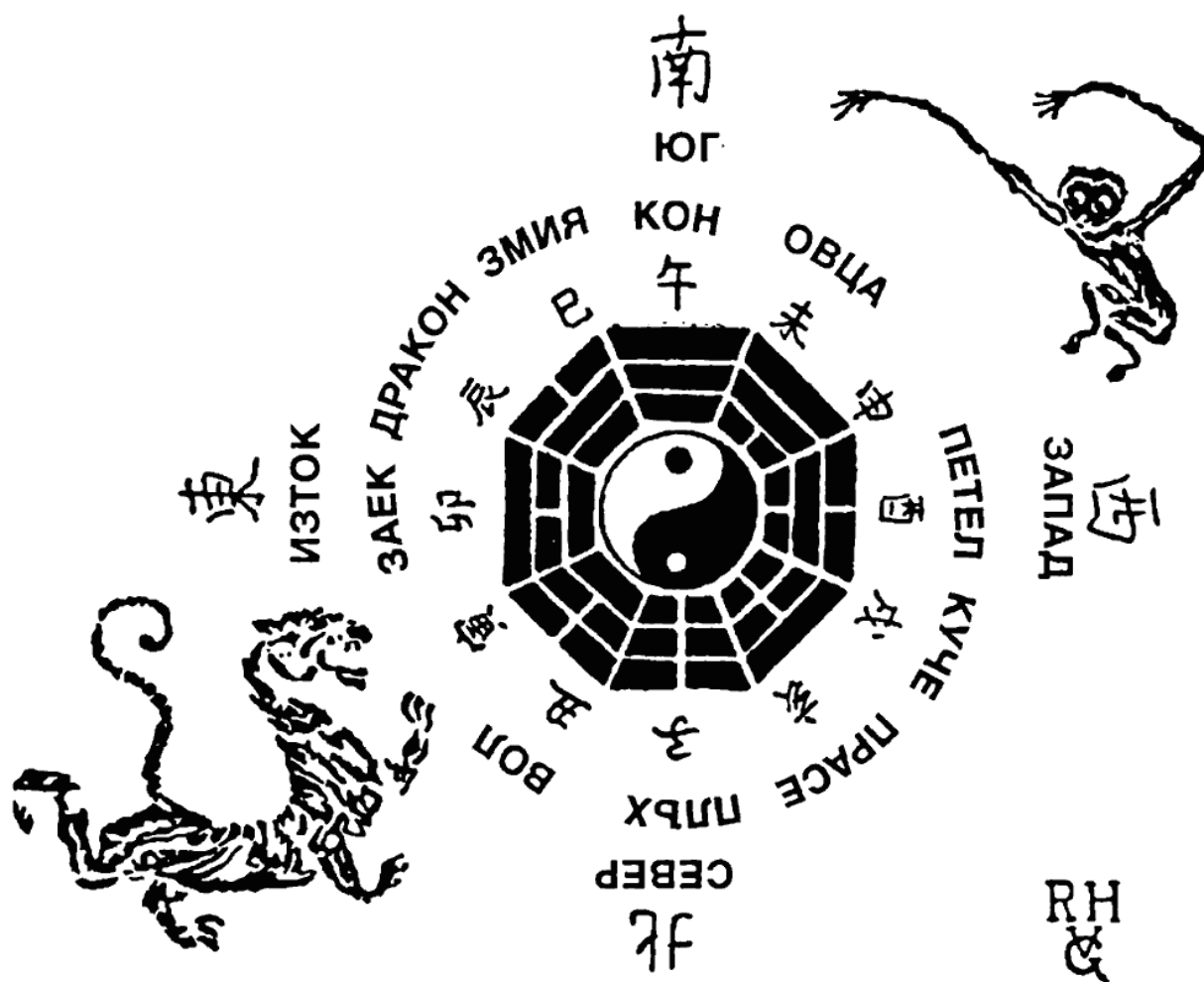
ЛЯО

иконом на имението

АСТРА

прислужничка

КИТАЙСКИЯТ ЗОДИАК

КИТАЙСКИЯТ ЗОДИАК

В приложената тук схема на китайския зодиак — неизменно рисуван с посока юг на върха — изображения на Маймуната и Тигъра съответстват на точното им положение; останалите животни са

представени само чрез цикличните им знаци. Пълната зодиакална картина, известна като Дванайсетте небесни клона, се състои от:

1. Плъх (съответстващ на Овен). 2. Вол (Телец). 3. Тигър (Близнаци). 4. Заек (Рак). 5. Дракон (Лъв). 6. Змия (Дева). 7. Кон (Везни). 8. Овен (Скорпион). 9. Маймуна (Стрелец). 10. Петел (Козирог). 11. Куче (Водолей). 12. Свиня (Риби).

Тази последователност означава също двацет и четирите часа на денонощието: Плъх — от 23 до 1 часа през нощта; Вол — от 1 до 3 часа след полунощ, и т.н.

Друга кръгова схема (непредставена тук) се състои от Десетте земни ствола, изобразяващи също петте основни елемента и петте планети, тоест:

I — циа, II — и (едновременно дърво и Юпитер),
III — бин, IV — дин (огън и Марс),
V — мою, VI — ци (пръст и Сатурн),
VII — гън, VIII — син (метал и Венера),
IX — джен, X — гуей (вода и Меркурий).

Дванайсетте клона в съчетание с Десетте ствола представляват шейсетичен цикъл, в който съответствията са, както следва:

I — 1, II — 2, III — 3, IV — 4, V — 5, VI — 6, VII — 7, VIII — 8, IX — 9, X — 10, I — 11, II — 12, III — 1, IV — 2, и т.н. до X — 12.

Този цикъл от шейсет двойни знака стои в основата на китайската хронология. Шест цикъла изобразяват 360-те дни на една слънчева година и 12-те лунарни месеца, както и самите поредни години неизменно в серия по шейсет — Цикъл на древен Китай. 1900 г. е била означена като VII — 1, година на Плъха, а ние живеем в цикъла, започнал през 1924 г. Например 1965 г. е била означена като II — 6, година на Змията, 1966 г. — като III — 7, година на Коня, и т.н.

Разделеният на сектори осмоъгълник в средата е обяснен в послеслова.

Сгушен в дебелия си кожух, съдията яздеше самотен през пустата равнина. Денят преваляше, сивите сенки на зимната нощ вече трептяха над подгизналата, премитана от повеи земя, която пътят разсичаше като пукнатина в потъмняло огледало. Локвите отразяваха оловното небе, надвиснало като похлупак над вълничките по повърхността им. Северният вятър гонеше цял рояк тъмни дъждовни облаци към забулените в мъгла планини на хоризонта.

Унесен в дълбок размисъл, съдията беше избързал, оставяйки въоръжената си охрана на около километър назад. Приведен над врата на коня, с плътно нахлупена над ушите кожена шапка, той не откъсваше поглед от пътя. Опитваше се да обмисли предстоящите си действия. Очакваше го назначение в самата столица на империята, след два дни щеше да поеме нов пост, отреден му внезапно. Ала умът му блуждаеше и упорито се връщаше отново и отново назад към изтеклата седмица. Трагичните събития, белязали последните му дни като магистрат на Бейджоу, не му даваха мира и в съзнанието му изникваше малката, забравена от небесата област високо горе в северните планини, която бе напуснал само преди три дни.

Оттогава яздеше непрекъснато на юг през покритата със снегове северна провинция. Внезапно затопляне стопи преспите и причини катастрофални наводнения в окръга, из който се движеха сега. Още от сутринта срещаха дълги върволици селяни, които отчаяно бягаха от опустошените си нивя и едвам пристъпяха от умора, сведени под товара на оскъдната си покъщнина, с увити в изпокаляни парцали нозе. Когато по пладне спряха на пътната станция за обедния ориз, капитанът, предвождащ ескорта, докладва на съдията, че вече приближават най-опасната част от пътя — там, където Жълтата река бе заляла изцяло северния си бряг. Затова и офицерът настоя да изчакаат по-подробни сведения за равнището на водите в участъка пред тях. Но магистратът реши въпреки всичко да продължи, защото беше получил нареждане да пристигне в столицата колкото може по-бързо. Освен това от картата се виждаше, че на хълма отвъд реката има крепост, в която можеше да се пренощува.

Пътят беше съвършено пуст. Само тук-там под калната вода се мяркаше някоя покривна греда от потопен чифлик — знак за доскорошното процъфтяване на плодородната равнина. Като приближиха планинския склон обаче, от лявата страна на пътя се показаха две

дъсчени бараки, пред които се бяха скупчили десетина мъже. Когато стигна до групата, съдията видя, че са въоръжени хора от местното опълчение с дебели кожени калпаци и куртки и с високи до коленете ботуши. Част от пътя се беше смъкнала и отпред се виждаше широк стотина метра ров, през който се изливаше буйна мътна вода.

Мъжете се взираха тревожно в ниския плет от дървени колчета, с които бяха преградили образувалата се река. Тесен временен мост бе прехвърлен до отсрещния бряг, от който започваше гъсто обрасъл планински склон. Набързо стъкменото съоръжение беше направено от тежки дънери, привързани един за друг с дебели конопени въжета. При всеки нов прилив на водата, в която бяха наполовина потопени, те се издигаха и после отново хлътваха надолу.

— Тук е опасно да пресичате, ваша милост — извика командирът. — Течението непрекъснато се засилва, не сме в състояние да овладеем моста. По-добре се върнете. Ако въжетата се скъсат, ще трябва да градим мост на друго място.

Съдията се извърна на седлото си. Присви очи срещу бръснещия северен вятър и се вгледа в групата конници, мержелеещи се в далечината. Яздеха доста бързо и се надяваше скоро да го настигнат. Хвърли поглед към хълма отвъд речния ров и реши да рискува. Според картата на местността до Жълтата река имаше не повече от половин час езда през планината. А там ладията щеше да го прехвърли до крепостта на южния бряг.

Съдията поведе коня по хлъзгавите дънери, които опасно се поклащаха при всяко предпазливо пристъпване на уплашеното животно, а дебелите въжета проскърцваха страховито. Изведнъж по средата на прехода заприиждаха тинести вълни и той успокоително потупа жребеца по шията. Внезапно един дънер, повлечен от водата, се блъсна в моста. Талазите обляха корема на коня и намокриха ботушите на съдията. Той дръпна силно юздите и сепнатото животно стигна до втората половина от моста. Там гредите бяха сухи и скоро стъпиха на твърда почва. Конят бързо се изкатери по стръмния бряг и спря под високите дървета. Магистратът тъкмо извърна глава да огледа реката, когато се разнесе страховит трясък. Цяла грамада изкоренени дървета се бяха блъснали в халтавия мост и средната му част се изви нагоре като драконов гръбнак, въжетата се скъсаха и стволовете, закрепени един за друг, се разпиляха. Между него и другия бряг вече нямаше

нищо друго, освен разпенена буйна вода. Съдията махна с камшика към мъжете, давайки им знак, че продължава напред. Нямаше как, придружителите му трябваше да изчакат да се поправи мостът, преди да го настигнат в крепостта.

След първия завой на пътя се озова под тъмния покров на извисяващите се от двете му страни дъбове. Едва сега усети, че краката му са измръзнали в подгизналите ботуши. И все пак беше истинско облекчение да усеща отново твърда почва под краката си след дългата езда през наводнения район.

Внезапно се разнесе пукот на съчки. От гъстия храсталак изскочи един конник с диво изражение. Дългите му коси бяха привързани с червена кърпа, на широките си рамене носеше наметало от тигрова кожа, на гърба му беше провесен широк меч. Той дръпна юздите и спря в средата, запречвайки демонстративно пътя. Втренчи в съдията малките си свирепи очички и заподмята в ръка късо копие.

Магистратът също закова коня си.

— Дръпни се от пътя ми! — викна той.

Другият рязко изхвърли напред копието, острието описа широк кръг и се стрелна край муцуната на коня. Магистратът дръпна поводите, за да успокои стреснатото животно, и изведнъж всички потискани в него вълнения от последните няколко дни се изляха в необуздан пристъп на ярост. Той посегна светкавично към дясното си рамо и изтегли меча от ножницата на гърба си. Замахна към разбойника, който ловко отби с върха на копието и на свой ред се опита незабавно да върне удара с дръжката. Съдията се сниши навреме и избягна на косъм удара, но в същото време успя да вдигне наточения като бръснач меч и да разреже дръжката на копието.

СЪДИЯТА ДИ ИЗПРОБВА ОСТРОГАТА НА МЕЧА СИ

Нападателят се взря учуден в остатъка от свирепото си оръжие, а съдията използва мигновеното му залисване, за да приближи коня си плътно до неговия и да замахне за смъртоносен удар в тила. Но противникът се извърна незабавно и острието изсвистя покрай главата му. Той избълва цял поток от ругатни, но не посегна да извади собствения си меч. Пришпори коня си нататък по пътя и в движение извика през рамо:

— Още един плъх в капана! — после се изкиска злобно и изчезна в гъстака.

Съдията прибра меча в ножницата, подкара коня напред и си каза, че е крайно време да се съвземе. Не беше редно един нагъл горски разбойник да го изважда от равновесие. Явно трагедията в Бейджоу го бе разтърсила толкова дълбоко, че обезсърчен се запита дали някога изобщо ще съумее да си възвърне предишния душевен мир.

Не срещна никого по пътя, докато превали последното било, а на върха на хребета усети цялата мощ на ледения северен вятър. Той проникваше през дебелия кожух и го смразяваше до кости. Съдията бързо препусна надолу към брега и спря пред широкия разлив на придошлата река. Надигащите се вълни се разплискваха далеч на запад край скалистите сипеи. Отсрещният бряг се губеше зад ниско стелеща се мъгла. Нямаше и помен от ладия, само два стърчащи стълба, в които се блъскаха пенливи води, бележеха мястото на разрушения пристан. Вълните се носеха с тътен, сред тях се премятаха тежки дънери и изтръгнати из корен зелени храсти.

Съдията намръщено наблюдаваше тази сцена на смразяваща пустош, над която бе надвиснал вечерният здрач. Единствената следа от човешко присъствие околоръст беше голяма селска къща, кацнала самотно на нисък хълм на около миля в западна посока.

Беше оградена с висока стена, в източния ѝ ъгъл се издигаше наблюдателница. Над покрива се стелеха кълба дим, на часа разнасяни от силния вятър.

Пътникът потисна обезсърчената си въздишка и насочи коня по криволичещия път към хълма. Явно засега бе невъзможно да продължи напред. Щеше да се наложи да отседне тук за известно време с придружителите си, докато се появи ладията.

Пространството до къщата бе обрасло с висок треволяк, из който стърчаха разхвърляни големи речни камъни. Нямаше дървета чак до

гъсто обраслия планински склон отзад. Там зееше широк отвор на пещера, пред който сновяха някакви фигури. В гъстака се мярнаха трима ездаци, спускащи се по склона.

По средата на пътя към къщата погледът на съдията попадна на висок кол, стърчащ от канавката. На върха му бе окачено нещо. Магистратът се изправи на седлото и видя, че е отрязана човешка глава. Дългите ѝ коси се вееха през разкривеното лице. Двете китки на ръцете бяха приковани към кола под самата глава. Съдията поклати учуден глава и продължи напред.

Щом стигна високата порта с тежки обковани крила, осъзна, че това по-скоро е военно укрепление, а не селска къща. Високите, прорязани от бойници стени, спускащи се под наклон към широката основа, изглеждаха необичайно солидни, а в самата сграда не се виждаше нито един прозорец.

Тъкмо се канеше да потропа с дръжката на камшика, когато портата бавно се разтвори. Един селяк му направи знак да влезе в обширния сумрачен двор, покрит с каменна настилка, и когато гостът скочи от коня си, чу как мандалото на тежките врати отново изскърца. Висок строен мъж в дълга роба и с малка шапчица на темето се затича към него. Доближи слабватото си лице към новодошлия и изрече запъхтяно:

— Видях ви от наблюдателницата и веднага наредих на пазача да отвори. Добре, че онези не успяха да ви настигнат.

Мъжът имаше интелигентно лице, редеещи мустаци и заострена брадица; съдията прецени, че наскоро е прехвърлил четирийсетте. Той огледа окаляните дрехи на госта и продължи:

— Явно доста път сте изминали днес. Впрочем да ви се представя — казвам се Ляо. Иконом съм тук.

Сега, след като се бе поуспокоил, се оказа, че гласът му е мек и приятен. Човекът изглеждаше високообразован.

— Аз пък съм съдията Ди, магистрат от северните области. Пътувам за столицата.

— О, небеса, магистрат! Трябва незабавно да уведомя господин Мин.

И слабватият мъж хукна към дъното на двора, размахвайки възбудено ръце. Разнищените краища на ръкавите му наподобяваха движенията на подплашено пиле.

Изведнъж съдията осъзна, че отнякъде долитат приглушени гласове. Идваха откъм страничните пристройки в двата края на двора. Няколко десетки мъже и жени бяха насядали под стрехите между дървените колони. Зад тях се валяха на камари денкове и пълни вързопи, увити в синьо платно и опасани с дебели сламени въжета. До най-близката колона седеше млада селянка и кърмеше детенце, загърнато в парцаливото ѝ наметало. Зад ниска преграда се чуваше конско цвилене. Съдията си помисли, че може би ще е най-добре да закара там и своя преуморен и потен жребец. Когато го поведе към тясната вратичка в ъгъла, глъчката изведнъж утихна.

Ограждението отзад наистина се оказа двор на конюшня. Пет-шест хлапета тичаха из него, гонейки огромни пъстроцветни хвърчила. Едно се беше издигнало високо в сивото намръщено небе и детето се вираше уплашено в опънатата от силния вятър връв. Съдията се приближи до най-голямото момче и го помоли да изтрие и да назоби коня му. Потупа животното по шията и се върна в големия двор. В този миг от широките стъпала на триетажната централна сграда към него се завтече нисък пълен господин в плътна сива роба и с плоска шапка от същия вълнен плат.

— Как успяхте да се доберете дотук, ваше превъзходителство? — запита възбудено той.

Гостът вдигна учудено вежди.

— Ами как, на кон — беше краткият му отговор.

— А не ви ли пресрещнаха летящите тигри?

— Не видях никакви тигри, нито летящи, нито бягащи. Ще бъдете ли така любезен да ми обясните какво точно...

Съдията спря насред изречението, тъй като един висок широкоплещест мъж, облечен в дълъг кожух, избута властно дебелия господин. Той намести квадратната си шапка и попита учудено:

— Сам ли пътува негово превъзходителство?

— Не, придружават ме шестима войници. Те обаче...

— Милостиви небеса! Спасени сме! — възкликна дебелият мъж.

— Но къде са те сега? — нетърпеливо запита високият.

— Оттагък билото, там, където пътят е прекъснат. Мостът бе отнесен веднага след като аз минах по него пръв, и сега пред тях е пропаст. Моите хора ще ме настигнат веднага щом бъде поправен.

Пълният господин вдигна ръце в отчаяние.

— Виждал ли си някога такъв глупак? — гневно попита той другаря си.

— Мерете си приказките! — сопна му се съдията. — Да не сте посмели да ме наричате така! Вие ли сте стопанинът на този дом? Искам да пренощувам тук.

— Да пренощувате? Точно тук? — присмя се ехидно дебелият.

— Успокойте се, господин Мин — възпря го с остър тон високият мъж. А на съдията обясни търпеливо: — Моля да ни извините за резките обноски, ваше превъзходителство, но преживяваме тежки изпитания. Това е господин Мин Гуодай, по-малък брат на стопанина. Самият стопанин е твърде болен и не може да ви приеме. Господин Мин пристигна вчера, за да е на разположение, ако болестта на брат му се влоши. Аз съм Йен Юан, управител на имението. Господин Мин, не е ли най-добре да поканим госта вътре?

И без да изчака отговора на ниския мъж, поведе магистрата по каменното стълбище. Влязоха в просторна стая без прозорци, осветявана от голям огън, накладен в огнище посред каменния под. Обзавеждането беше доста оскъдно — два грамадни шкафа от тъмно дърво и пейка с високо облегало, опряна на стената, а в дъното се виждаше резбована абаносова маса на солидни подпори. Внушителните старинни мебели подхождаха на тежките, почернели от сажди греди на ниския таван. Измазаните стени бяха голи, без никаква украса. Явно обзавеждането не е било променяно от десетилетия. От него лъхаше ведрата селска простота, присъща на скромните едновременни чифлици.

Докато пристъпваше към масата в дъното, съдията забеляза, че сградата е била построена на две равнища: в ъглите на помещението по няколко стъпала водеха към малко преддверие, отделено от гостната с декоративна метална решетка. През пречките отляво съдията зърна високо писалище, затрупано със счетоводни книжа. Явно тук бе кабинетът на управителя.

Самият управител запали свещника на масата и покани магистрата да се настани в огромното кресло отстрани, а за себе си придърпа друг, по-скромен стол. Господин Мин, който през цялото време мърмореше нещо, се отпусна в креслото срещу тях. Докато управителят се суетеше около подноса с чай, съдията Ди свали меча от гърба си и го положи върху малката помощна масичка. После разкопча

кожуха си и седна. Облегнат назад, се зае дискретно да наблюдава двамата домакини, поглаждайки бавно дългите си бакенбарди.

Не беше трудно да се отгатне що за човек е управителят Йен Юан. Красивото му лице е правилни черти, катраненочерни мустаци и грижливо подстригана брада, както и леко приповдигнатият стил на изразяване подсказваха недвусмислено, че е гражданин. Не изглеждаше на повече от двацет и пет години и все пак под очите му тъмнееха торбички. Клепачите му бяха подпухнали, от двете страни на пълната чувствена уста имаше дълбоки бръчки. Съдията се зачуди мимоходом как един определено светски мъж е попаднал в такова забутано имение, и то на отговорния пост управител. Когато Йен постави пред него голяма чаена чаша от грубо изпечена глина, гостът подметна непринудено:

— Вие може би сте роднина на стопанина, господин Йен?

— Не точно на него, а на старата господарка, ваше превъзходителство. Родителите ми живеят в окръжния център. Баща ми ме изпрати тук миналата година да сменя климата. Не бях добре със здравето.

— Е, скоро всички ще си намерим майстора, и болни, и здрави! — процеди гневно дебелият мъж.

Говореше с типичен провинциален акцент, а със самодоволното си лице с тежка челюст, обградена от сиви бакенбарди и дълга рошава брада, приличаше на търговец в голям град.

— От какво е болен брат ви, господин Мин? — учтиво се поинтересува съдията.

— Астма, усложнена от сърдечна слабост — отвърна лаконично Мин. — А можеше да доживее и до сто години, ако се беше грижил за себе си. Лекарите го предупреждаваха да не се претоварва поне година-две. Но не, без него не можели да се оправят с полската работа. И в пек, и в студ беше навън. Затова и се наложи да зарежа работата си и спешно да дотичам тук. Представете си, оставих дюкяна си за чай на своя непрокопсан заместник. Какво ли ще стане сега с търговията ми, със семейството ми? Тези злодеи, летящите тигри, ще ни прекарат до един под ножа. Ама че късмет извадих!

Той ядосано остави чаената си чаша на масата и започна нервно да се почесва по брадата с късите си пухкави пръсти.

— Изглежда, говорите за бандата горски разбойници, върлуващи из района — каза магистратът. — Защото самият аз бях нападнат на пътя от един такъв въоръжен бандит с тигрова наметка. Но да ви кажа, схватката ни не беше продължителна. Изглежда, подобни природни бедствия, като тукашното наводнение, примамват всякаква разбойническа паплач да се възползва от объркването на властите и населението, от произволното движение по пътищата и благоприятните условия за грабеж. Ала не бива да се тревожите чак толкова, господин Мин. Моите придружители са добре въоръжени, така че няма опасност тези тигри да нападнат имението. Хората ми ще бъдат тук веднага щом мостът бъде поправен.

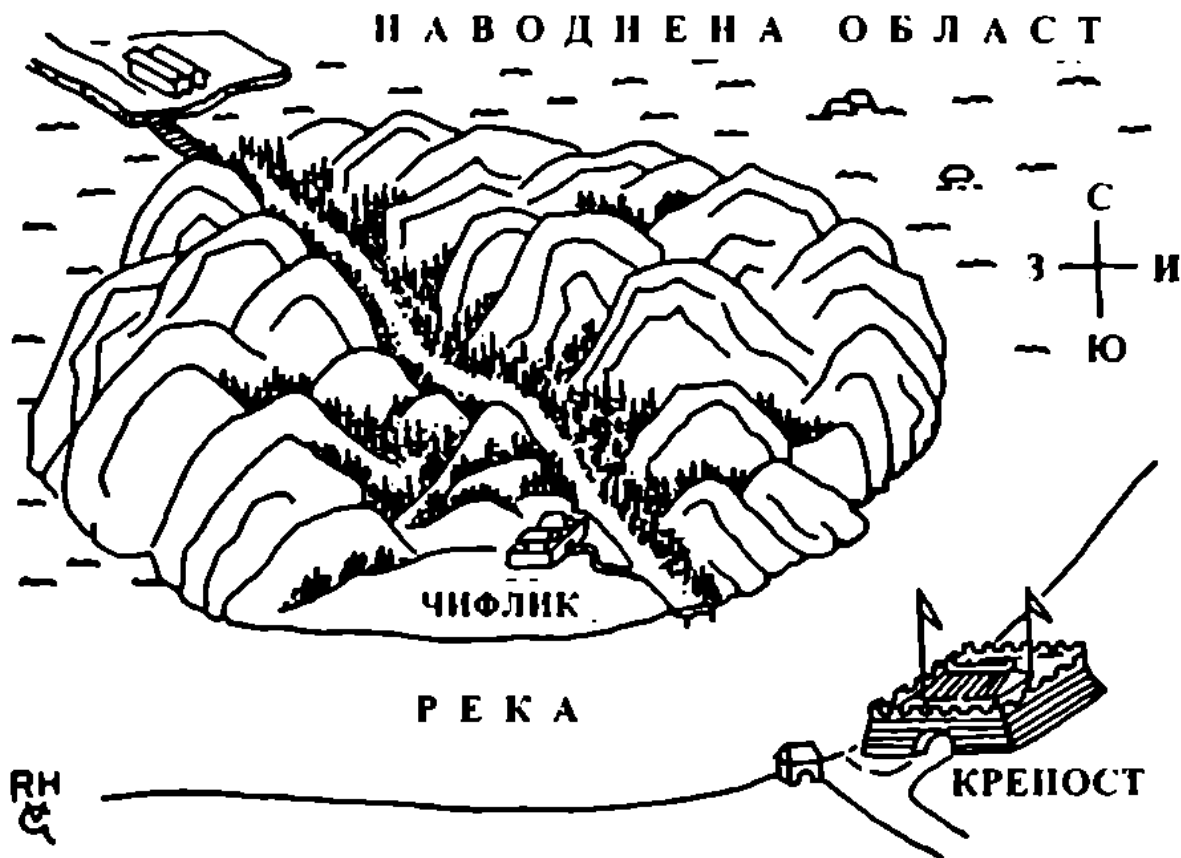
— Всемогъщи небеса! — възкликна гневно Мин към управителя. — Чуваш ли го, щом мостът бъде поправен! Виж им ума на тези висши сановници! — след малко той се овладя и попита съдията с попремерен тон: — Откъде според вас ще се намерят дървета за целта, почитаеми господине? Там на километри наоколо е само дива пустош и локви.

— Сега вече говорите глупости! — раздражено каза съдията. — Нали на идване минах покрай една дъбова гора!

Дебелият стрелна ядосано госта с очи, после се отпусна отново в креслото си и примирено помоли управителя:

— Бъдете така добър да му обясните положението, господин Йен.

Управителят взе от подноса пръчица за хранене и я сложи на масата пред съдията. После постави от двете ѝ страни по една обърната надолу чаена чаша.

ПЛАН НА НАВОДНЕНАТА МЕСТНОСТ

— Да кажем, че пръчката е Жълтата река — започна той. — Тя тече от изток на запад. Тази, южната чаша е крепостта, а другата отсреща е къщата, в която се намираме — той топна пръст в чая и начерта окръжност около втората чаша. — Това е планинската верига, единствената ивица земя, издигната над водата отсам Жълтата река. Всичко наоколо беше оризови полета, притежание на нашия господар, които се простират на шест мили северно оттук. Водата преля от коритото и заля южния бряг, като превърна планинския масив в остров. Тук-там на север пътят се срути под водната стихия, както сам сте се уверили при временния мост, построен от местната стража. Кеят на ладията отсам беше отнесен от течението вчера следобед. Господин Мин и неколцина амбулантни търговци последни успяха да преминат още сутринта. И така, къщата ни е единственото обитавано от хора място в цялата околност. Както негово превъзходителство вижда, напълно сме изолирани. Само небесата знаят кога ладията ще може да

дойде отново, а и ще е нужно много време, за да се пренесат от север необходимите трупи за пристан. Километри наоколо няма дърво, което да е оцеляло. Вероятно сте го забелязали, докато сте яздели на юг.

Магистратът кимна.

— Видях обаче, че сте подслонили група бежанци — отбеляза той. — Защо да не подберем десетина по-яки селяни и да ги изпратим на коне до счупения мост. Биха могли да отсекаят няколко дървета и...

— А не видяхте ли отрязаната глава на пътя? — прекъсна го господин Мин.

— Наистина, какво означава това?

— Означава — отвърна кисело пълният господин, — че разбойниците ни наблюдават зорко от своите планински пещери на склона зад къщата. Главата е на нашия коняр. Бяхме го изпратили именно към моста, за да извести стражниците за бедственото ни положение. Тъкмо бе потеглил, когато от планината към него се спуснаха шестима конници. Довлякоха го до портата отвън и пред очите ни му отрязаха първо ръцете и краката, а после и главата.

— Проклети зверове! — викна гневно съдията Ди. — Колко са на брой според вас?

— Стотина, ваше превъзходителство — отвърна управителят. — Въоръжени до зъби, изпечени главорези, отчаяно дръзки. Това са оцелелите след безпощадния разгром на бандата им. Бяха около триста мъже, които върлуваха из отдалечените планински райони в южната част на окръга. Войската ги разпръсна, но те започнаха да скитат из селата на групи, да опустошават чифлиците и да избиват обитателите им. Военните ги преследваха отвсякъде и успяха да избият две трети от тях. Останалите се отправиха на север, а когато водата придойде, потърсиха убежище в тази изолирана от света планина. Заселиха се в пещерите и поставиха наблюдателни постове по билото, както и долу, край моста. Отначало явно са възнамерявали да изчакат кротко, докато водата спадне, но когато пороят отнесе ладията, осъзнаха, че войниците в крепостта вече не са опасни за тях, и скроиха нов план. Вчера шестима дойдоха пред портата и обявиха, че искат двеста жълтици откуп — за пътни нужди, както се изразиха. Обещаха ни да си тръгнат на следващата сутрин със салове, построени от самите тях. Но ако сме откажели да платим, щели да превземат къщата и да ни изколят всичките. Явно имаха свой човек сред прислугата, защото поискаха

горе-долу толкова пари, колкото господарят държеше в сандъка си — управителят поклати глава, прокашля се и продължи: — Самият той се уплаши и реши да им плати. Те казаха, че главатарят им ще дойде лично да вземе златото. С господин Мин отидохме в стаята на големия му брат, той ни даде ключа и отворихме ковчежето. Оказа се празно, златото беше откраднато. И тъй като една от слугините изчезна същата вечер, заподозряхме, че кражбата е нейно дело. Когато съобщихме на главатаря, че златото го няма, той побесня от ярост. Обвини ни, че хитруваме, за да печелим време, и предупреди, че ако днес до залез-слънце не отнесем сумата в неговата пещера, ще дойде сам да я прибере с хората си, но в къщата жив човек няма да остане. Отчаяни, изпратихме коняря за помощ. Вече знаете какво се случи с него.

— Само като си помисля, че крепостта, от която може да дойде нашето спасение, е отвъд реката! — промърмори отчаян съдията. — Там сигурно има над хиляда войници.

— Да не говорим, че наоколо са съсредоточени неколкостотин въоръжени до зъби мъже от речната полиция, за да помагат при евакуацията на населението — отбеляза Йен. — Ала как да се свържем с тях?

— Дали да не запалим сигнален огън? — попита съдията. — Ако ги забележат от крепостта, сигурно ще...

— Няма да дойдат, дори и да видят, че къщата гори — гневно каза Мин, стрелкайки съдията с блеснали очи.

— Така е за съжаление, ваше превъзходителство — потвърди веднага управителят. — Една голяма военна джонка би могла да премине реката въпреки придошлите води, но едва ли ще си направят труда и ще поемат този риск. Най-напред ще трябва доста да се влачи огромният съд срещу течението. След това да се натоварят войниците и яко да се гребе, после да се потърси подходящо място за дебаркиране, а това са все много трудни операции. Мисля, че комендантът на крепостта въпреки всичко би рискувал, ако знаеше, че тук е бандата на летящите тигри и че му е паднал чудесен случай да я унищожи веднъж завинаги. Естествено, и разбойниците осъзнават опасността, затова гледат да не вдигат много шум. Докато ладията все още се движеше, не посмяха например да нападнат групата амбулантни търговци.

— Трябва да призная — рече съдията, поклащайки бавно глава, — че положението, меко казано, съвсем не е весело.

— Радвам се, че най-после вникнахте в проблема, господин магистрат — заядливо вметна Мин.

— И все пак — продължи съдията Ди — това имение е построено като малка крепост. Ако раздадем оръжие на бежанците, бихме могли заедно да...

— Разбира се, че помислихме и за това — прекъсна го Мин. — И да ви кажа ли с какви оръжия разполагаме? Две ръждясали копия, четири ловни лъка с десетина стрели и три меча. Извинете, забравих да спомена вашия собствен, тук на масичката. Стават общо четири.

— Допреди стотина години — подхвана Мин — родът ни е съхранявал цял арсенал първокачествени оръжия в тази сграда и е поддържал собствен отред от двайсетина наемници за постоянна охрана. Ала всичките тези предпазни мерки са стрували прекалено скъпо на дедите ни и затова те постепенно са се отказали от тях, особено след като е била построена крепостта отсреща. Така че, господин магистрат, сам разбирате...

Той се огледа наоколо. Към тях приближаваше с широка крачка високият иконом.

— Оставих вратаря да ме замества на наблюдателницата, господарю — почтително се обърна той към Мин. — Готвачът току-що съобщи, че оризовата каша за бежанците е готова.

— Четирийсет и шест допълнителни гърла за изхранване — съобщи мрачно niskият търговец на чай. — Сам ги преброих — мъже, жени и деца — от гърдите му се изтръгна дълбока въздишка и той примирено добави: — Както и да е, да тръгваме и ние.

— Няма ли първо да покажем на магистрата стаята му, господин Мин? — попита управителят. — Сигурно би искал час по-скоро да се преоблече.

Дебелият се поколеба за миг, после отвърна рязко:

— Това ще реши брат ми, тук той е господар — извърна се към съдията и добави: — Извинете ни за малко, ваше превъзходителство, заедно с Йен и Ляо ще трябва да се погрижим за изхранването на бежанците. Всичките ни слуги се разбягаха, щом научиха за нашествието на бандитите. Останаха само вратарят и двамата старци, които доведох със себе си от столицата. Затова се надявам да ни влезете в положението и да не придиряте, че не сме в състояние да ви

предложим подобаващото за височайша особа като вас гостоприемство...

— Но моля ви! — прекъсна го нетърпеливо съдията Ди. — Изобщо не се тревожете за мен. Бих могъл да спя и на онази пейка до стената, защото...

— Брат ми ще реши това — повтори твърдо господин Мин. Надигна се и излезе от гостната, последван от Йен и иконома Ляо.

Съдията си наля втора чаша чай. При пристигането си беше заявил, че е само окръжен магистрат, за да не безпокои излишно домакините. И най-заможният земевладелец би се притеснил как да угоди на висш столичен сановник, за какъвто вече беше назначен. А сега, след като узна за трудното положение в имението, беше още доволен, че не бе разкрил истинския си висок пост.

Изпи си чая, надигна се и тръгна към вратата. Спря на площадката в горния край на стълбището и огледа двора, вече осветен от няколко мъждиви факли. Управителят и икономът стояха до огромен железен казан и чевръсто сипваха оризова каша в купичките на наредените един зад друг бежанци. Господин Мин ги надзираваше от страни и от време на време измърморваше предупредително към селяните да не се блъскат. Половината бяха жени и деца, имаше дори кърмачета. За нищо на света не биваше да се допусне тези хора да попаднат в ръцете на разбойниците.

Летящите тигри без съмнение щяха да избият мъжете, възрастните жени и бебетата, а по-големите момичета и момчета щяха да отведат и да продадат като роби. Трябваше да се направи нещо, и то незабавно. Подръпвайки ядно брадата си, съдията си припомни колко относително нещо е човешката власт. Макар и да бе пръв имперски магистрат и председател на Върховния съд, обстоятелствата го бяха превърнали в безпомощен пътник и може би в свидетел на ужасни сцени.

Извърна се и тръгна през гостната към малкия кабинет вляво. След като се разположи в огромно кресло, скръсти ръце в широките си ръкави и се вгледа в безрадостния пейзаж, окачен на отсрещната стена. Заобикаляха го два дълги свитъка с класически цитати, изписани с оригинален едър шрифт. Десният гласеше:

Върховният господар управлява царството съгласно небесните си правомощия!

Другият допълваше:

Селяни под негова власт са основата на славната ни държава, те обработват земята ни в съзвучие с редуването на сезоните в природата.

Съдията Ди кимна одобрително и остана така известно време. После рязко се изправи, извади ръце от ръкавите и придърпа свещта към себе си. Отля няколко капки вода от порцелановия съд върху каменната плочка. Избра калъпче черен туш от една лакирана кутия и го стри, докато се получи гъст черен туш, като непрекъснато си повтаряше какво точно да напише. Взе няколко листа грапава, домашно изработена хартия, която намери сред счетоводните книжа, подбра подходяща четчица и изписа с едрия си почерк официално съобщение. Щом привърши, преписа текста още няколко пъти.

„Сякаш съм ученик, който преписва стихове в клас“ — помисли си той с вяла усмивка. Положи върху всеки лист официалния печат, който винаги носеше прикачен с копринена връв към колана си, зави тънките свитъци и ги мушна в ръкавите си.

Изтегна се отново в креслото и се опита да пресметне шансовете си за успех. Цялото му тяло беше схванато от дългата езда и гърбът го болеше, но умът му беше бистър. Изведнъж осъзна, че за пръв път, откак бе тръгнал от Бейджоу, го бе напуснало разяждащото униние. Глупаво беше наистина да се поддава така на мрачното настроение. Трябваше да възвърне хладнокръвието си. Това очакваха от него скъпите на сърцето му покойници, които бе оставил в Бейджоу — верният стар помощник Хун и знахарката от хълма. Нужно бе да разработи нови планове за спасение на хората от имението. Ако главният му замисъл пропаднеше, би могъл в краен случай да се предаде на разбойниците, да им разкрие истинската си самоличност и да им обещае откуп, трикратно по-голям от двестате жълтици, които искаха сега от собственика. Това означаваше, че известно време ще се наложи да търпи негодите на затворническия живот, можеше дори да отрежат ушите му или да отсекаат пръстите му, с цел да ускорят преговорите. Но той знаеше как да се справи с тези негодници. При всяко положение това щеше да е най-сигурният път към пълния успех. Съдията се надигна и излезе отново в студения двор.

Бежанците дояждаха оризовата си каша. Огледа всяка групичка поотделно, докато откри младежа, на когото бе поверил коня си. Тъй като момчето вече беше опразнило купата си, го помоли да му покаже конюшнията.

Щом влязоха в оградения заден двор, леденият повей на северния вятър ги блъсна в лицето. Освен тях нямаше жива душа, затова той отведе младежа в един ъгъл и поговори с него. Зададе му въпроса, който най-много го интересуваше, и след като получи ентузиазизиран отговор, подаде на момчето свитъците хартия, изписани преди малко в стаята. Потупа го по гърба и каза:

— Да знаеш, че разчитам на теб!

След което се върна в големия двор.

Под стъпалата на централното стълбище беше застанал господин Мин.

— Търсих ви навсякъде — сърдито го уведоми той. — Брат ми ви моли да се качите при него сега, преди да сме започнали вечерята.

Поведе го нагоре по широка стълба, започваща от гостната и стигаща до голяма, слабо осветена площадка на втория етаж. На нея се виждаха няколко врати, вероятно за семейните стаи. Господин Мин почука тихо на лявата. Тя беше леко открехната и отвътре се подаде набръчканото лице на старица. Мин ѝ прошепна няколко думи и след малко вратата се отвори широко. Мин направи знак на съдията да го последва.

В душната стая тегнеше миризма на билкова отвара. Тя идеше от гореща купа, поставена върху голям бронзов мангал в най-отдалечения ъгъл. Глеещите му въглени примамваха погледа. Два високи свещника на малка пиринчена масичка ярко осветяваха семплата мебелировка. Стената в дъното беше заета от огромно абаносово легло с балдахин и изящна дърворезба, а тежките брокатени завеси бяха дръпнати. Господин Мин даде знак на съдията да седне в креслото, поставено откъм възглавниците; самият той се настани на ниско столче край него. Старицата стоеше до нозете на болния, подпъхнала ръце в дългите ръкави на тъмносинята си роба.

Възрастният мъж, облеган на възглавниците, го наблюдаваше с помръкнали, зачервени от страдание очи, които изглеждаха невероятно големи и хлътнали в орбитите си наред прорязаното от бръчки лице. Неугледни кичури сива коса бяха полепнали по високото му потно

чело, над тънките стиснати устни се открояваха разрошени мустаци. Сплъстената му брада се спускаше върху тънката копринена завивка.

— Този господин тук е съдията Ди, старши братко — промълви тихо търговецът на чай. — Пътувал към столицата, но се наложило да спре заради наводнението. Той...

— Знаех си аз, всичко е написано в тълковника — изрече неочаквано старият земевладелец с писклив глас. — Когато деветото съзвездие пресече знака на Тигъра, идва страшна беда. Така е, в тълковника е казано черно на бяло. Ужасни бедствия и насилие. Кръвопролития! — той притвори очи и задиша тежко. След малко продължи с отпуснати клепачи: — Какво стана последния път, когато пак бе пресечен знакът на Тигъра? Помня, тогава бях дванайсетгодишен. Тъкмо се бях научил да яздя. Водата прииждаше ли, прииждаше, стигна чак до стъпалата на портата ни. С очите си видях как...

Прекъсна го мъчителна кашлица, която разтърси крехките му рамене. Старицата незабавно пристъпи към леглото и накара мъжа си да пийне от голямата порцеланова купа. Когато кашлицата утихна, господин Мин продължи:

— Налага се магистратът Ди да пренощува тук, старши братко. Мисля, че най-удобно ще е да го настаним в малката стая на долния етаж, понеже...

Внезапно болният отвори очи. Впери унесен поглед в госта и промълви:

— Всичко съвпада. Съвсем точно. Знакът на Тигъра. Щом се появиха летящите тигри, придойдоха водите, аз се поболях тежко, а Кью се спомина. Даже няма да успеем да я погребем по човешки и да... — той направи неуспешен опит да се надигне. Изпод завивките се показаха мършави, подобни на кокоши крака ръце. Отпусна се отново на възглавницата и каза дрезгаво на брат си: — Онези демони ще насекат тялото ѝ на парчета. Трябва да се опиташ да...

Задави се от прекомерното усилие и жена му побърза да го прехване през раменете. След миг очите му отново се притвориха.

— Кью беше дъщерята на брат ми — прошепна припряно Мин в ухото на съдията. — Само седемнайсетгодишна и изключително надарена. Със здравето обаче не беше добре. Слабо сърце за съжаление! И това напрежение напоследък я съсипа. Снощи, тъкмо

преди вечеря, я намерихме издъхнала. Внезапен сърдечен пристъп. Брат ми беше много привързан към нея. Тази скръбна вест се оказа за него непосилен удар и той...

Думите му останаха недовършени. Съдията кимаше разсеяно, като междувременно огледа обстойно високия бюфет край стената. До него бяха наредени една върху друга традиционните четири кутии с дрехи, по една за всеки сезон, а край тях имаше и голям железен сандък, чийто капак беше заключен с тежък меден катинар. Когато отново извърна глава към стареца, видя, че той го наблюдава внимателно. В големите му очи пробяга лукаво пламъче. Жена му беше седнала край мангала в ъгъла.

— Точно тъй, там беше златото — изграчи стопанинът. — Четиридесет блестящи златни кюлчета, господин магистрат. На стойност двеста златни монети!

— Астра ги отмъкна, тази долна мръсница — процеди сух дрезгав глас зад съдията.

Беше старата, тя се взираше злобно в болния.

— Астра е била тяхната прислужница — обясни шепнешком Мин с неловко изражение. — Изчезнала е снощи. Вероятно е избягала с бандитите.

— Хареса си ги за леглото тези зверове! Сега ще ги редува един по един! — изсъска отново старицата. — После ще им се изплъзне и на тях. Със златото, разбира се.

Съдията стана и тръгна към сандъка. Огледа го с любопитство.

— Но катинарът не е счупен! — възкликна той.

— Ами да, докопала е направо ключа — сопна се жената.

Старецът вкопчи костелива длан в ръкава ѝ. Изглежда я умоляващо, искаше да каже нещо, но от гърлото му излизаха само сподавени звуци. Устните му се отваряха безпомощно, внезапно по мършавите бузи потекоха сълзи.

— Не, не ги е взела тя, повярвай ми — заподсмърча той. — Как бих могъл аз, един болен старик... Никой не ме жали, никой!

Жена му се наведе над него и избърса с кърпа устата и носа му. Съдията се обърна и отново се вгледа в сандъка. Беше покрит с дебели железни плочи, а по масивната ключалка не се забелязваше и драскотина. Когато се върна при постелята, старецът се беше успокоил и промълви уморено:

— Само аз, жена ми и дъщеря ми знаехме къде стои ключът. Никой друг.

Изведнъж тънките му безцветни устни се изкривиха в лукава усмивка. Протегна дясната си ръка и опипа с мършавите си пръсти ръба на кревата. Той беше украсен с изящна дърворезба на цветя.

— Астра непрекъснато се навърташе наоколо, особено когато ти имаше треска — рече злобно старицата. — Сигурно си й казал къде го държиш, без изобщо да се усетиш.

Мъжът се задави от немощен кикот. Тънките му пръсти се склучиха около резбована цветна пъпка сред флоралния мотив, нещо изщрака и от ръба на спалнята изскочи малко капаче. В плитката вдлъбнатина лежеше голям меден ключ. Захилен доволно като някое дете, болният отвори и затвори скривалището няколко пъти.

— Беше хубава, налята мома — изхихика отново той. — Чудесна здрава селянка.

От устата му потече сладострастна лига.

— Трябваше да мислиш повече за женитбата на дъщеря ни, отколкото за тази пачавра — вметна отвратно съпругата.

— О, да, милата ми дъщеричка! — отново стана сериозен господарят на дома. — Милото ми, умно момиче!

— Аз уреждах всичко със семейство Лян, аз подбрах чеиза — свадливо рече жената. — Докато ти в същото време зад гърба ми...

— Опасявам се, че ви отнех твърде много време — прекъсна ги неловко съдията. После даде знак на господин Мин да тръгват.

— Почакайте! — викна изведнъж болният. Внезапно погледът му, вперен в съдията, беше станал твърд и напрегнат. Той заяви властно: — Вие, магистрате, ще се настаните в стаята на Кюю.

От гърдите му се изтръгна дълбока въздишка и той отново притвори очи. Щом Мин поведе съдията към вратата, старицата отново коленичи край мангала и се зае да разбърква тлеещите въглени с меден ръжен, проклинайки яростно.

— Брат ви наистина е твърде зле — обърна се Ди към господин Мин, докато слизаха по стълбите.

— Така е, уви. Но, тъй или иначе, всички ни очаква смърт, и то съвсем скоро. Кюю поне беше щастлива, че умря на спокойствие.

— Явно тъкмо преди женитбата си.

— Да, известно време беше сгодена за младия Лян, най-големия син на земевладелеца от онова голямо имение отвъд крепостта. Следващия месец трябваше да се оженят. Той е чудесно момче. Не особено хубав, ала със силен характер. Срегнах го веднъж в града заедно с баща му. А сега дори не можем да ги известим за нейната кончина.

— Къде сложихте тялото?

— Във временен ковчег. В домашния будистки параклис зад гостната.

Когато стигна до най-долната площадка, Мин възкликна:

— Я, виждам, че Йен и Ляо вече ни очакват. Надявам се, не държите да се качите веднага в отредената ви стая. Пък и няма смисъл — до главния вход на къщата има малка баня.

Когато съдията се върна измит в гостната, Мин, Йен и Ляо вече се бяха разположили край голямата маса в дъното. На нея бяха сервирани четири големи глинени купи с димящ ориз, четири чинии с мариновани зеленчуци и една със солена риба.

— Моля да ни извините за скромните ястия — каза господин Мин в не особено усърден порив да спази любезностите на гостоприемството. Вдигна пръчиците — знак, че вечерята може да започва, и промърмори: — Запасите ни привършват. Брат ми определено трябваше да се погрижи за...

Поклати глава и се наведе над купата с ориз.

Известно време се храниха мълчаливо. Съдията беше изгладнял и постната храна му се стори много вкусна. Управителят на имението се надигна и донесе от страничната масичка кафява каменна кана с четири порцеланови чашки. Докато отпиваше от топлото вино, икономът го изгледа учудено и накрая се обърна гневно към него:

— Значи ти си извадил тази кана, Йен? Как си могъл изобщо да помислиш за вино в нощта, след като почина Къю, при това в опасното положение, в което се намираме сега?

— А защо да оставяме на тези диваци бандитите да излочат хубавото ни винце? — небрежно попита управителят. — От най-добрата реколта е. Нали и вие не възразявате срещу това, господин Мин?

— Наливай, наливай — промърмори дебелият мъж с пълна уста.

Икономът наведе примирено глава. Магистратът забеляза, че ръцете му треперят. Самият той реши да опита от виното и го намери превъзходно. В следващия миг икономът остави пръчиците си, хвърли разтревожен поглед към съдията и рече плахо:

— Ваше превъзходителство сигурно често си е имал работа с крадци и разбойници в качеството си на магистрат. Не бихме ли могли да ги убедим да не ни закачат срещу полица? Господарят поддържа отлични отношения с две големи столични банки и...

— Досега не съм чул бандити да приемат нещо друго, освен пари в брой — отвърна сухо съдията.

Виното го беше затоплило, а и ботушите му не бяха вече толкова мокри. Стана и съблече дебелия си кожух. Отдолу носеше дълга кафява роба от подплатена памучна материя, която бе препасал с широк черен колан от черна коприна, увит неколккратно около кръста. След като сложи кожуха си върху масичката, той каза:

— Не бива да се отчайваме прекалено, наистина. Според мен съществуват няколко начина да се измъкнем от сполетялата ни беда.

Седна, отново на мястото си и килна назад кожената шапка. После се облакът на масата и продължи, оглеждайки спокойно тримата си събеседници:

— Явно разбойниците са доста раздразнени, защото подозират, че обясненията ви за изчезването на златото са само претекст от ваша страна. Същевременно бързат да отплават със саловете си, преди наводнението да спадне. Страхуват се от войниците в крепостта, а когато са подплашени, хората не са склонни да водят разумни преговори. Не следва да очаквате от тях никаква милост. Пък и няма смисъл да ги викаме на разговор, преди да се спрем на задоволително решение. Предполагам, че наемните работници в имението често ловят риба в реката лете?

И тъй като учудените от въпроса домакини кимнаха в знак на потвърждение, съдията продължи:

— Добре. Според мен бандитите ще ни атакуват рано сутринта. Тази вечер ще определим двамина по-яки наемни работници, опитни в риболова, и ще им връчим голяма рибарска мрежа. Ще ги накараме да се качат на покрива откъм портата и да чакат там. Не бива да казваме на никого за този план, тъй като бандитите може да имат свой шпионин сред бежанците. Щом ги видим да се задават, аз ще ги

пресрещна отвън, за да разговарям с тях. Знам как да се оправям с тази пасмина. Ще съобщя на главатаря им, че сме добре въоръжени, но не възнамеряваме да оказваме съпротива, стига да пощадят живота ни; склонни сме да ги пуснем в къщата и да ги оставим да вземат каквото им хареса, включително златни и сребърни скъпоценности. Естествено, предложението ни ще ги успокои напълно. Така ще имат възможност да ограбят всичко, без да бързат, а на тръгване да ни избият до един. Ала щом само влязат в двора, нашите хора ще метнат от покрива мрежата върху тях и конете им, а ние бързо ще хлопнем портата пред останалите навън бандити. Главатарят и охраната му сигурно ще бъдат тежковъоръжени, но като се оплетат в мрежата, ще ги обезвредим с няколко удара на бухалките за вършитба. Така ще се сдобием с важни заложници и ще сме в състояние да започнем преговори от позиция на силата.

— Идеята съвсем не е лоша — каза господин Мин, поклащайки бавно глава.

Лицето на иконома се проясни от внезапната надежда, но управителят сви устни загрижено:

— Твърде е рисковано. Ако стане някоя засечка, тези негодници ще ни измъчват зверски, преди да ни убият.

Без да обръща внимание на развълнуваните възгласи на Йен и Ляо, съдията твърдо заяви:

— Ако нещо се осуети, просто ще хлопнете портата зад мен и ще ме оставите навън. Мога и сам да се погрижа за своето спасение — после добави с мрачна усмивка: — Знаете ли, роден съм под знака на Тигъра.

Търговецът на чай го изгледа замислено и след малко каза:

— Добре тогава. Аз ще се погрижа за рибарската мрежа. Ляо, ти ще дойдеш да ми помогнеш.

Мин скочи на крака и попита:

— Йен, би ли завел магистрата в стаята му? Аз самият възнамерявам да отида при наблюдателницата, за да поема дежурството си — после се обърна към съдията: — Редуваме се през три часа, за да следим за евентуална атака на разбойниците. Поддържаме поста и през нощта.

— Аз също ще поема дежурство, разбира се — увери го гостът. — Да ви сменя ли, господин Мин?

Но братът на господаря се възпротиви на подобно предложение. Все пак съдията Ди настоя на своето и накрая се споразумяха за караула от полунощ до три часа през сутринта. Йен пък щеше да застъпи от три до изгрев слънце.

Господин Мин и икономът тръгнаха към килера, за да вземат мрежите за риболов. Магистратът наметна кожуха, взе си меча и последва Йен по стъпалата.

Управителят го поведе към площадката на горния етаж, после поеха по тясното скърцащо стълбище към третия. В края на коридора се виждаше една-единствена врата със солидна дървена рамка.

Йен спря и рече извинително:

— Съжалявам, че господарят ви отреди точно тази стая, ваше превъзходителство. Надявам се да не ви тревожи мисълта, че се налага да спите там, където само преди ден... Самият аз бих ви настанил някъде долу и в цялата неразбория никой не би разбрал, че всъщност...

— Нямам нищо против стаята — прекъсна го магистратът.

Управителят отвори вратата и го въведе в тъмно леденостудено помещение. Докато палеше свещта на страничната масичка, той заговори:

— Е, поне тук е най-добрата мебелировка в цялата къща. Госпожица Кью беше момиче с изтънчен вкус, както вероятно ще отсъдите сам.

Йен посочи към красивите вещи в стаята, заемащи по-голямата част от стената в дъното, и добави:

— Балконът отвън опасва целия трети етаж. Госпожицата обичаше да седи на него през топлите летни вечери и да се любува на луната, изгряла над планините.

— Сама ли е била тук?

— Да, на етажa няма други стаи. Както съм чувал, първоначално и това помещение е било просто склад. Но Кью го харесала заради чудната гледка към планината и кристалната тишина, при което господарят великодушно ѝ разрешил да го ползва, както намери за добре. Всъщност, ако се спазваше установеният ред, мястото ѝ беше в женските покои в източното крило на сградата. Е, добре, ще изпратя стария слуга на господин Мин да ви донесе чай. Приятна почивка, ваше превъзходителство. Ще дойда да ви взема към полунощ.

Щом управителят притвори вратата зад себе си, съдията Ди отново навлече кожуха, тъй като цареше страшен студ, а между плъзгащите се врати подвяваше силно. Положи меча върху тъмночервената лакирана масичка в средата на плътния син килим, после бавно огледа стаята. В ъгъла вдясно от входа имаше тясна кушетка с балдахинени завеси, окачени на четирите дървени колони. До нея бяха традиционните четири кутии за дрехи, облицовани с червена кожа, а пред плъзгащите се врати беше поставена тоалетка. Отгоре се виждаха кутийки с мазила, подредени пред кръглото огледало в рамка от полирано сребро. Вляво от вратата беше сложена продълговата музикална масичка със седемструнна лютия и полирана бамбукова поставка за книги и ноти на нея. В ъгъла на стаята имаше полирано абаносово писалище. Съдията отиде до него, за да разгледа отблизо окачената отгоре картина. Тя изобразяваше сливова клонка с нежно разцъфнали цветчета, чудесна изработка на известен художник. Забеляза, че калъпчето туш, поставката за четчици, преспапието и останалите принадлежности за писане са все цепни антикварни вещи, явно подбрани с любов. Стаята носеше отпечатъка на една силна личност — ерудирана, изискана девойка с безупречен вкус.

Съдията Ди седна на бамбуковия стол край централната маса, но успя да се надигне тъкмо навреме, когато крехката седалка пропука под него. Явно покойното момиче е било с твърде крехко телосложение. Той придърпа тежкия абаносов стол край музикалната масичка и се настани удобно. Изпъна вдървените си нозе и се заслуша във воя на вятъра отвън.

Поглаждайки бавно дългата си брада, магистратът опита да внесе ред в обърканите си мисли. Изобщо не се чувстваше уверен, че стратегията с рибарската мрежа ще успее. Беше подметнал това свое хрумване единствено за да окуражи стария господин Мин и да го извади от летаргичното му вцепенение. Впрочем не бе сигурен и в успеха на другия си план. Най-голяма вяра имаше в преките преговори с бандитите. Властите едва ли щяха да опростят прегрешенията на разбойници само за да спасят живота на високопоставен правителствен чиновник. И всъщност имаха право, защото това би навредило на престижа им и би насърчило и други изверги да опитат късмета си в подобни дръзки злодеяния. И все пак вероятно биха направили изключение в неговия случай, тъй като заеманият

понастоящем от него пост бе твърде висок. А ако излезеше невредим от това начинание, щеше да се погрижи разбойниците да си получат заслуженото. Насърчени от лесния си успех, те несъмнено щяха да извършат нови насилия и тогава щеше да ги залови и да ги унищожи. Защото опрощението се отнася само за минали престъпления.

Съдията се попита разсеяно кой ли бе откраднал златото на стопанина. Неловката сцена, на която беше станал свидетел в стаята на болния, му бе разкрила, че прислужничката явно е имала възможност да узнае скривалището на бронзовия ключ. Ала бе схванал също, че съпрузите разговарят за неща, чийто смисъл му бе убягнал. Бяха му споменали, че старецът е бил много привързан към дъщеря си. И все пак той беше изпуснал пред него една сякаш иронична фраза по неин адрес. А и защо беше настоял да настанят магистрата в стаята на покойната?

Почукване на вратата го извади от унеса му. Влезе прегърбен старец в дълга сива роба от евтин памучен плат. Той безмълвно сложи чайник с двойни стени до лакътя на съдията, а на масичката остави дълбок дървен съд за вода. Когато се насочи към вратата, гостът го повика с пръст и запита:

— Сама ли е била тук госпожица Къю, когато е получила сърдечен пристъп?

— Да, господарю — и белобрадият подхвана обстоен разказ на местен диалект, от който съдията не успяваше да разбере почти нищо.

— Говори по-бавно, човече! — прекъсна го ядно той.

— Казах, че я заварихме легнала на леглото й, не чухте ли? — на свой ред намръщено попита старият слуга. — Както си беше облечена за вечеря в бяла рокля от коприна, най-добро качество. Трябва да е струвала бая пари, мисля аз. Така и не беше слязла за вечеря. Господин Йен се качи горе да я потърси. Никой не му отговорил. Слиза тогава да потърси помощ и двамата с господаря се качваме там. Намираме я легнала, както вече казах. Мислим, че спи, ама не. Господарят я зове по име — тя не отвръща. Навежда се той над нея, пипа й пулса, повдига клепачите... „Явно сърцето й не е издържало — казва ми той побледнял като тебешир. — Извикай жена си!“ Довеждам аз моята бабичка, носим и бамбукова носилка, за да свалим момичето в параклиса. Ама тежи, казвам ви! Господарят извика иконома Ляо да помага да я наместим в ковчега. Но онзи глупак така се беше

разкиснал от внезапната смърт, че не го биваше за нищо. Затова викам — сами ще се справим. Тъй и сторихме.

— Разбирам — продума съдията. — Тъжна история.

— Не чак толкова, колкото вашата, господарю — да биете толкоз път в тая пустош само за да ви накълцат разбойници. Е, аз самият поне живях дълго, при това нито ден в оскъдица; синовете и дъщерите ми пораснаха и се ожениха, та няма защо да жалим старик като мен. Все казвам, че...

Гласът му беше заглушен от трополенето на пороен дъжд по керемидите.

— Сякаш не се наваля! — измърмори мрачно белобрадият слуга.

Съдията си помисли, че ако водната стихия не спре скоро, нивото на реката ще се вдигне заплашително. От друга страна обаче, това би попречило на летящите тигри да предприемат атака през нощта. Той въздъхна тежко и отиде до нощната масичка, за да си измие лицето и ръцете. После издърпа най-горното чекмедже и започна да рови между девическите панделки и пудри, дано открие някое гребенче за разрешената си брада и бакенбарди. С учудване видя малък свитък фин брокат. Стори му се твърде странно едно обикновено чекмедже да служи за скривалище на ръкопис или картина. Отвърза лентата и разгъна свитъка. Беше изящен портрет миниатюра на младо момиче. Тъкмо се канеше да го загъне отново, когато погледът му попадна върху надписа отстриани: „На дъщеря ми Къю, по случай достигането ѝ на чудесната възраст две по осем.“

Значи стаята принадлежеше на точно тази мъртва девойка. Така поне е изглеждала преди година.

Съдията занесе картината до масата в средата и се зае да я изучава. Представляваше портрет до кръста, а лицето бе в полупрофил. Къю беше облечена в бледолилава рокля с малки сливови цветчета, а в нежната си дясна длан държеше разцъфнала сливова клонка. Лъскавата черна коса беше сресана от челото назад и събрана в малък кок на тила. Тесните ѝ извити рамене загатваха за стройна фигура, макар и леко прегърбена. Лицето беше поразително — не красиво според общоприетите представи, но с някакъв загадъчен чар. Веждите бяха малко по-високи, отколкото би трябвало, носът — изящно оформен, макар и определено с орлова извивка, а бледите хлътнали страни и безцветните тънки устни говореха за хронически

здравословни проблеми. Напрегнатият властен израз на големите интелигентни очи ѝ придаваха именно необяснимия чар. Необясним, тъй като всъщност този поглед несъзнателно смущаваше наблюдателя с хищния си блясък.

Художникът трябва да е бил доста надарен. Наистина беше успял да придаде на портрета толкова жизненост, че съдията внезапно се почувства обезпокоен, сякаш се намираше в стаята на живо момиче, което всеки миг може да влезе и да завари неканения гост. Разтревожен от собствените си усещания, той сложи портрета на масата. Заслуша се известно време в трополенето на дъждовните капки, опитвайки се да проумее защо очите на момичето го бяха стреснали тъй необяснимо. Погледът му падна върху лавицата с книги. Надигна се и бързо отиде до нея. Съзнателно пропусна характерните заглавия за библиотеката на едно младо момиче от рода на „Изрядната домакиня“ и „Как трябва да се държи една истинска дама“. Повече го интересува колекцията на четирима поети романтици, тъй като протърканите ъгълчета на страниците показваха, че тя често ги е прелиствала. Тъкмо се канеше да постави томчетата обратно, когато се спря и се вгледа повторно в имената на авторите. Да, наистина и четиримата се бяха самоубили. Подръпвайки замислено мустаци, той се опита да разтълкува евентуалното значение на подобно откритие. След това прегледа останалите заглавия и по лицето му се изписа удивление. Всички принадлежаха към школата на даоизма и разкриваха диетични и други начини за лечение на болести и удължаване на живота, както и начините за алхимично приготвяне на еликсира на дълголетието.

Върна се отново до масата и се взря в малкия портрет, приближавайки го максимално до свещта.

Сега вече го осени прозрение. Явно хроничната сърдечна недостатъчност е била причина клетото момиче да се е ужасявало от възможността да умре младо. Да изчезне от този свят, преди още да е живяла истински. Този кошмар я бе подтикнал да търси утеха в творбите на четиримата безнадеждни, уморени от светска суета поети.

Очите ѝ бяха жадни до хищност, ала жадни за живот. И именно този неудържим порив привличаше наблюдателя към портрета, сякаш тя отчаяно искаше да изсмуче и неговия жизнен сок.

Сега вече магистратът проумя защо беше сложила портрета в чекмеджето на тоалетката си: за да може всеки ден да го сравнява с

отражението си в огледалото и да търси нови признаци на влошаващото се здраве. Трогателно, наистина!

Нейното пристрастие към сливовите клонки беше съвсем естествено. Малките бели цветчета, избуяли от неугледната, сякаш изсъхваща клонка, бяха традиционен символ на пролетта, когато спящата дотогава жизнена сила възкръсва отново и отново. Съдията се приближи към шкафчетата за дрехи и отвори най-горното. Увери се, че на повечето от грижливо сгънатите ѝ дрехи е втъкан или избродиран този мотив. Наля си чаша чай и жадно я изпи. Свали шапката си и я сложи на масата до меча. Събу и ботушите, за да се изтегне удобно върху леглото, макар и все още облечен в кожуха. Заслушан в монотонното барабанене на дъждовните капки, се опита да заспи, ала портретът на мъртвото момиче постоянно се мержелееше в съзнанието му.

— Приемам, че тези сливови цветчета са наистина малко простовати, но защо да не допаднат някому именно заради това?

Стреснат, съдията отвори очи и се надигна в постелята си. В мъждивата светлина на свещта видя, че е сам в стаята. Тихият глас беше прозвучал в съня му. Това беше същият въпрос, който според него напираше от изображението на портрета. Затвори решително очи и се остави на приспивния дъждовен ромон. Скоро умората надделя и той се унесе в дълбок сън.

Събуди се, когато Йен го бутна по рамото. След като се измъкна от леглото, забеляза, че не вали.

— Кога спря дъждът? — попита той управителя, докато си слагаше шапката.

— Преди около половин час, ваше превъзходителство. Сега вече само ръми. Тъкмо преди да тръгна от наблюдателницата, видях светлина край пещерата на разбойниците. Нещо май са намислили.

Той поведе съдията надолу към гостната, осветявайки пътя с малък фенер, загърнат в тънка пергаментова хартия. Големият огън се беше превърнал в купчинка тлеещи въглени, но в помещението все още се разнасяше приятна топлина и поради това тъмният влажен двор им се стори още по-пуст и мразовит. Когато минаха край масивната порта, управителят вдигна фенера и освети тримата мъже, прислонени до стената.

— Вече сме приготвили мрежата върху покрива, ваше превъзходителство — прошепна той. — И тримата са опитни рибари и ще действат светкавично.

Съдията кимна доволно. След миг забеляза, че вятърът е утихнал. Следвайки плътно Йен, изкачи тясното хлъзгаво каменно стълбище към външната стена. После минаха край укрепленията и стигнаха наблюдателната кула, издигната в югоизточния край. До върха ѝ водеше скърцаща дървена стълба. Горната площадка бе оградена от масивни дървени стълбове. Ниските стрехи на заострения покрив създаваха допълнителна защита от вятър и дъжд, както впрочем и от вражески сили.

— Ако седнете на тази пейка, ваше превъзходителство, ще бъдете в пълна безопасност, а същевременно ще можете да наблюдавате околността.

Йен остави фенера на пода, но сякаш нямаше намерение да си тръгва.

— Добре ще е да подремнете малко, преди да поемете караула от мен — посъветва го съдията.

— Изобщо не се чувствам уморен. Вероятно напрежението ме държи нащрек. Имате ли нещо против да ви правя компания?

— Приемам на драго сърце — съдията посочи към пейката и Йен се настани до него.

— Сега се виждат съвсем ясно, ваше превъзходителство. Погледнете, запалили са голям огън пред най-обширната пещера. Какво ли толкова правят?

Магистратът се взря в планинския склон.

— Само небесата знаят — вдигна той рамене. — Сигурно искат да се постопят.

После се загледа на юг. Там цареше пълен мрак, долавяше се само глухият тътен на придошлата река.

Загърна се плътно с кожуха, макар вятърът да беше затихнал, все още беше твърде студено, особено тук горе. Потрепервайки, се обади:

— Докато разговарях със стария господар, забелязах, че понякога разумът му изневерява. И все пак ми изглежда доста хитър и проникателен.

— А, за хитростта му няма спор. Но макар и да е строг, отсъжда справедливо и се съобразява с хората, грижи се за интересите на

всички служители. Не е за чудене, че го почитат навсякъде в околността. Допреди да легне болен, моята работа тук беше съвсем проста. Обикалях стопанствата и прибирах рентата, а така също разрешавах възникналите на места проблеми. Животът ми беше направо скучен — но всичко свърши, когато започна потопът. О, небеса, дано и в града не е било същото! Дали негово превъзходителство познава окръжния град?

— Само съм минавал оттам веднъж. Доста оживен град.

— Наистина оживен. Но и много скъп. Можеш да се забавляваш на десетки места, стига да имаш пари. Ала нашето семейство е най-западнало от целия род. Баща ми притежава магазинче за чай, чрез което успява някак да ни изхрани и да ни облече, но само толкова. Големите пари са тук, у чичо. Имали са ги още неговите предци. Старецът е вложил предвидливо цялото си богатство в града. А колко капиталовложения има из вътрешността на страната!

— И кой ще наследи всичко това след смъртта му?

— Сега, след като Кью вече е покойница, всичко преминава в ръцете на по-малкия му брат, господин Мин. А той и без това не знае какво да прави със собствените си пари. Но няма да се откаже да трупа още и още. Не и той.

След кратко мълчание съдията попита небрежно:

— Присъствахте ли, когато откриха мъртвото момиче?

— Аз ли? Дали съм присъствал? Не, не съм. Но пръв усетих, че нещо не е наред. Госпожица Кью беше малко потисната следобеда, както впрочем всички в къщата, и господарката каза, че се е оттеглила в стаята си по-рано от обикновено. Когато не дойде в покоите на майка си за вечерния ориз, а и не отговори на почукването ми, слязох да предупредя господин Мин. Той се качи горе, придружен от слугата, и там я намериха в леглото ѝ напълно облечена. Вече мъртва.

— Дали не става въпрос за самоубийство?

— Самоубийство ли? О, не. Чичото, господин Мин, разбира доста от медицина и веднага се е досетил, че става въпрос за разрыв на сърцето. Настъпил е, докато е спяла, преди да слезе за вечеря. На мен се падна да съобщя на родителите. Съвсем не беше лека задача, уверявам ви. Старият господар получи поредния пристъп и жена му страшно се измъчи, докато успее отново да го закрепил. А

междувременно господин Мин се бе разпоредил да положат тялото в ковчег долу в домашния параклис. И това беше всичко.

— Разбирам — промълви магистратът. — Когато посетих болния, жена му спомена за някоя си Астра. Предположи, че същата тази прислужничка е узнала по някакъв начин за тайното скривалище на ключа за сейфа и е избягала със златото при разбойниците. Но не успях съвсем точно да разбера как е станало.

— Ами много е лесно за обяснение, ваше превъзходителство. Господарят го е пазил в сейф в собствената си спалня — четиридесет златни кюлчета от най-чиста проба, равностойни на двеста златни монети. Ключът е бил скрит в тайна кухня в дървената рамка на големия креват. Само двамата с жена му са знаели къде е скривалището. Астра може да е неука, но беше надарена с всякакви прелести, пък и хитра, както само една селянка умее да бъде. Подмилкваше се на стария, позволявала му е навярно сегиз-тогиз да я попипа с надеждата един ден да му стане официална държанка — Йен направи гримаса и продължи: — Както и да е, той ѝ е показал къде държи ключа, или просто е споменал за това в трескавото си бълнуване. Щом бандитите са пристигнали, Астра си е помислила, че е по-добре да имаш синигер в ръката, отколкото жерав в небето. Откраднала е златото и е избягала с него. Сигурно е заровила кюлчетата под някое дърво или скала, после е отишла при разбойниците. Естествено, тези скотове са посрещнали с възторг такава налята мома. Смятала е, че по-късно ще успее да избяга от тях, да изрови съкровището и да се омъжи за някой заможен собственик на магазин от съседната провинция. Не е толкова лоша сделка, като си помислиш. Е, май наистина е по-добре да се връщам в къщата. Виждате ли този бронзов гонг, повесен от гредите? Ако забележите, че разбойниците приближават, ударете силно по него с дървената тояжка. Това е нашият сигнал за тревога. Ще се върна да поема дежурството в уречения час. Не, благодаря, фенерът не ми е нужен повече, познавам добре обратния път.

Съдията Ди обърна пейката към перваза на колонадата, седна и се облакът, загледан в тъмния планински склон. Беше прозрял съвсем сигурно какво им готвят бандитите, тъй като различи в светлината на огъня дебелите пръти, разнасяни насам-натам от дребни черни фигури.

Не сподели това с Йен, за да не го плаши излишно, макар точно той да изглеждаше най-безгрижен от обитателите на къщата.

Всъщност разбойниците приготвиха стенобитно оръдие. Но едва ли щяха да атакуват преди зазоряване, освен ако, разбира се, небето не се проясни и не се покаже луната. Не би могъл да стори нищо друго, освен да седи и да чака.

Онова, което управителят му беше съобщил за смъртта на Къю, съвпаднаше напълно с разказа на стария слуга. И все пак изпитваше тревожното усещане, че зад всичко това се крие още нещо. Сигурно старият господар сам подозираше подобна възможност, щом толкова настояваше съдията да бъде настанен в стаята на мъртвата му дъщеря. Явно се беше надявал, че като опитен следовател Ди би могъл да разкрие там някакви улики, които да хвърлят светлина върху внезапната ѝ кончина.

Интересно, че земевладелецът беше цитирал тълковника със звездни предзнаменования. Той беше съставян всяка година от Свещения кръг на гадателите и всички окултни тълкувания по звездните знаци през предстоящия период бяха налагани след най-грижливо проучване на Великата книга с предсказания. Затова и не биваше да се подминава с лека ръка, тъй като безспорно беше концентрирал мъдростта на древните. Сам магистратът беше роден под знака на Тигъра. Да не би това загадъчно зодиакално съвпадение да го беше довело тази вечер в откъснатата от света къща? Поклащайки бавно глава, реши, че засега трябва да остави настрана окултните разсъждения и да се съсредоточи върху фактите, подвластни на човешкия разум. Онова, което старият господар смяташе за предвестник на насилствена смърт, би могло да се отнася не до дъщеря му, а до предстоящото нападение на летящите тигри. Жалко, че в къщата нямаше опитен лекар. Господин Мин може и да притежаваше някакви медицински познания, но само доколкото възрастните господа с високо обществено положение бяха длъжни да имат определена обща култура. Едва ли би могъл да замести професионален лекар, какво оставаше пък за специалист по съдебна медицина. Сам съдията беше доста вещ в тази област и би се наел да извърши аутопсия на момичето, но при сегашните обстоятелства и дума не можеше да става за това.

Замисли се и за своя ескорт, останал отвъд бушуващите речни води. Дано поне да са поправили предмостовото укрепление, та да стигнат до войнишките бараки и да пренощуват там. Тревожеше се също и за двамата старши следователи от столицата, които бяха дошли в Бейджоу специално, за да му връчат императорския указ за назначение и сега пътуваха обратно с ескорта. Родени и отрасли в големия град, те несъмнено бяха привикнали на разкош и удобства при пътуването. Това пък го накара да се замисли за собствените си жени и деца. Беше цяло щастие, че всички те гостуваха в родния му град, когато пристигна новината за повишението. На тръгване от Бейджоу той нареди на помощника си Тао Ган да остане и да приеме новия магистрат, назначен на негово място.

Доверените си помощници Ма Жун и Цяо Тай пък беше изпратил в Тайюан да съобщят вестта на първата му съпруга и да я придружат заедно с останалите две и с децата направо до столицата. Впрочем техният маршрут беше напълно безопасен и той не биваше да се тревожи.

Времето течеше удивително бързо. Много по-скоро, отколкото беше очаквал, на най-горното стъпало подаде глава управителят.

— Нещо ново? — запита нетърпеливо Йен и пристъпи на площадката.

— Нищо — отвърна съдията. — Но небето май започва да се прояснява. В такъв случай най-добре ще е да не изпускате негодниците от очи.

Той взе фенера и тръгна надолу. Тъкмо се канеше да влезе в къщата, когато забеляза насреща иконома Ляо. Слабоватият мъж идваше откъм конюшните.

— Стори ми се, че чух конете да цвелят, и реших да проверя дали не ги е намокрил дъждът. Кога според вас ще ни нападнат бандитите? Това ужасно чакане ме...

— Едва ли ще е преди изгрев слънце. Дали не им е студено на бежанците в онези постройки? Сред тях има много жени и деца.

— Добре са си, ваше превъзходителство. Стените са дебели, а на пода нахвърляхме наръчи сено.

Съдията кимна и излезе навън. Огнището в гостната беше напълно изгаснало, цареше ужасен студ. Беше тихо като в гробница. Осветявайки пътя си с фенера, той се изкачи до площадката на втория

етаж. После тръгна към третия, като стъпваше внимателно по скърцащите стъпала.

Като влезе в стаята на покойното момиче, беше удивен от залялата я мека сребриста светлина, която се процеждаше през плъзгащите се врати. Тръгна към тях и ги разтвори. Луната беше изгряла и планинският пейзаж се къпеше в белия й призрачен блясък. Пристъпи на балкона. Дъските под краката му, както и дървената тапицерия бяха подгизнали от влагата. Вляво се виждаха бамбукови полици за цветя. И на трите бяха наредени празни саксии.

Сега вече ясно се виждаше, че разбойниците майсторят стенобитно оръдие. Но едва ли щяха да бъдат готови преди зазоряване, защото им предстоеше да стъкмят и количка, с която да го придвижат по склона и после до портата на имението. Наведен между дървените колони, съдията можеше да види на около седем метра надолу покривите на пристройките в задната част на сградата. След малко вдигна глава към стрехите; бяха широки и покриваха плътно балкона. Над трегера на плъзгащите се врати забеляза няколко дървени плоскости една до друга, към един квадратен метър всяка. Неизвестен майстор беше резбовал върху тях с изящен рисунък дракони, носещи се из облаците. Грижливо изпипаните детайли говореха красноречиво, че къщата е най-малко на две столетия. Архитектите от по-ново време не отделяха толкова внимание на всяка подробност от художественото оформление.

Из въздуха се носеха приятна хладина и свежест, вероятно до сутринта щеше и да се заскрежи. Реши да остави вратите полуотворени, за да може незабавно да чуе гонга в случай на тревога. Тъкмо се готвеше да си ляга, когато погледът му спря върху музикалната масичка в дъното. Всъщност не му се спеше чак толкова и опитът да си припомни как се свири на лютня, щеше да му помогне неусетно да дочака сутринта. Освен това във всички стари ръководства се препоръчваше лунна нощ като най-подходяща обстановка за свирене. В младостта си добре владееше седемструнния инструмент, тъй като се говореше, че бил любим на безсмъртния Конфуций, и това умение се смяташе за част от доброто възпитание. Но наистина от дълги години не беше докосвал мелодичните струни. Сега беше любопитен да узнае дали още си спомня трудната техника на свирене.

ТОЙ ПРОКАРА ПРЪСТИ ПО КОПРИНЕНИТЕ СТРУНИ

Измести настрана музикалната масичка и седна на абаносовото кресло с гръб към стената. Разтри вледенените си пръсти, загледан в инструмента. Червената боя върху плоския продълговат корпус беше изпъстрена с пукнатини, което подсказваше, че лютнята е най-малко на сто години, безспорна антикварна ценност. Прокара внимателно пръст през седемте фини копринени струни. Тонът се оказа неочаквано дълбок и задушевен, трептящите ноти проехтяха в тихата стая. Настройката все още беше добра, следователно малко преди смъртта си девойката беше свирила. Докато завърташе ахатовите ключове на грифа с дясната ръка, опита да си припомни началото на любима мелодия. Но щом започна да свири, установи, че, макар и да я помни, е забравил техниката на свирене. Издърпа чекмеджето, в което обикновено се държаха нотите. Прелисти тънките папки, но откри само по-трудните класически композиции, които явно щяха да са неподвластни на ограничените му способности. Имаше и няколко композиции от „Музика на сливовата клонка“ — напълно понятно, след като момичето толкова харесваше тези цветчета. Най-отдолу намери нотите за една кратка и простишка мелодия, наречена „Есен в сърцето“. Досега не я беше виждал, непознати му бяха и думите, написани отстрани с красив ситен почерк. Някои бяха зачеркнати, поправяни бяха и самите ноти. Явно композицията бе дело на мъртвото момиче. Песента се състоеше от две части:

*Стелят се бавно, печално
есенни жълти листа —
сякаш наметка съшиват
за роза, посърнала в слана.
А мрачната есен пристяга
душата ми, страница клета,
и не ѝ дава искрица надежда
за ума и сърцето.*

*Ветрецьт крайбрежен помита
есенни жълти листа.
Плаши дивите гъски,
излетели на ята.*

*Дали ще искат да ме отведат
в далечния си зимен дом,
където моята душа
да намери подслон?*

Той изсвири мелодията веднъж много бавно, с вперени в партитурата очи. Мелодията беше напевна и поради това лесна за запомняне. След като повтори няколко пъти най-трудните пасажи, съдията Ди научи песента наизуст. Дръпна маншетите на кожата си и се приготви да изсвири всичко, както подобава, загледан в лунния планински пейзаж.

Изведнъж спря. С периферното си зрение бе зърнал крехкия силует на момиче, застанало до писалището в левия ъгъл на стаята. Обкръжаваха го сенки, така че беше трудно различим, но приведените рамене и профилът с леко закривен нос, както и сресаната назад коса бяха ясно очертани на фона на осветената от лунни лъчи плъзгаща се врата. Сивата фигура се задържа там само за миг, после се изгуби в сенките.

Съдията Ди стоеше неподвижен, отпуснал ръце върху копринените струни. Искаше му се да извика, но нещо стягаше гърлото му. Затова се надигна, заобиколи масичката и пристъпи бавно към левия ъгъл, в който се беше изгубило видението. Взря се в писалището с широко отворени очи — там нямаше никой. Прокара длан по лицето си. Сигурно бе видял призрака на мъртвото момиче.

С усилие на волята се овладя. Разтвори плъзгащата се врата докрай и излезе на тесния балкон. Вдъхна дълбоко прохладния свеж въздух. В дългата си практика беше срещал призрачни видения, но в крайна сметка се беше оказало, че всички те имат логическо обяснение и естествен произход. Ала как можеше да намери обяснение за призрака, който току-що беше видял? Дали не бе плод на неговото въображение също както му се беше сторило, че чува насън гласа ѝ? Но тогава беше в безсъзнателно състояние, докато сега беше буден и с широко отворени очи.

Поклащайки бавно глава, той влезе вътре и придърпа зад себе си двете крила на вратата. Извади огнилото от ръкава си и запали малкия ветроупорен фенер. Вече беше намислил следващата си стъпка.

Призрачното видение можеше да означава само едно — че момичето е починало след жестоко насилие в същата тази стая. Безплътният ѝ дух все още витаеше наоколо в отчаян опит да подскаже истинската причина за гибелта, преодолявайки с мъка границата между живота и смъртта. Докато е спял, тя беше успяла дори да го накара да чуе гласа ѝ. А сега, когато се бе съсредоточил върху мелодията, съчинена от самата нея, внезапно бяха установили и зрителна връзка. Макар и за миг, фигурата ѝ се мярна в света на живите. Вече нямаше съмнение, какво бе длъжен да стори. Взе фенера и тръгна надолу по стълбището.

На най-долната площадка спря, защото видя ивица светлина под вратата на стаята на болния. Пристъпи на пръсти и допря ухо до дървената плоскост. Чуваха се приглушени гласове, но не успя да различи отделни думи. След малко шепотът заглъхна и се разнесе тиха напевна мелодия, наподобяваща магическо заклинание или молитва. Той влезе в гостната. Застанал на първото стъпало, вдигна фенера и се опита да се ориентира. Спомни си, че освен главния вход бе видял още една врата зад стола, на който беше вечерял. Това напълно съвпаднаше с думите на господин Мин, че домашният параклис се намира зад гостната.

Прекося стаята и потропа на тясната врата. Не беше заключена. Щом отвори, го лъхна тежката миризма на индуски благовония, която потвърди предположението му. Затвори безшумно след себе си и освети наоколо с фенера. В дъното на малкото помещение имаше висока маса с червена повърхност, в средата ѝ беше поставен малък олтар с позлатена статуетка на Гуан Ин, богинята на милосърдието. Отпред се виждаше малък сребърен съд за благовония, пълен до половината с пепел, сред която стърчаха три благовонни пръчици с тлеещи връхчета.

Съдията ги разгледа внимателно. Взе една от неизползваните, струпани на купчинка край свещника, и я сравни по дължина със запалените. Те бяха само с половин сантиметър по-къси, което означаваше, че човекът, дошъл на поклонение, е бил тук съвсем скоро. Вгледа се замислено в продълговатия сандък, скован от сурови дъски и закрепен на две подпори: това беше временният ковчег с тялото на мъртвата девойка. От тавана на отсрещната стена висеше завеса от бродат със старинна бродерия, представяща сцената, в която Буда преминава в състояние на нирвана. На прага на земната си смърт той

беше полегнал върху кушетка, заобиколен от представители на трите свята, които видимо скърбяха за физическата му кончина.

Магистратът постави фенера върху олтарната маса. Съобрази, че щом вратата не е заключена, всеки би могъл да влезе. Изведнъж го обзе тревожното усещане, че не е сам. Но помещението бе тъй малко, че нямаше къде да се скрие човек. Освен ако нямаше тайна ниша зад повесената брокатена завеса. Той се приближи до нея и натисна с пръст — стената отдолу беше твърда и неподатлива. Съдията вдигна безпомощно рамене. Нямаше смисъл да умува кой може да е бил тайнственият посетител в параклиса. Все пак трябваше да побърза, да не би той да се върне отново.

ОБЗЕ ГО ТРЕВОЖНОТО УСЕЩАНЕ, ЧЕ НЕ Е САМ

Заобиколи молитвената възглавничка в средата на стаята и освети отблизо ковчега. Беше дълъг към два метра, но дълбок само шейсет сантиметра, та вероятно щеше да е лесно да огледа тялото, без да се наложи да го вади. Със задоволство отбеляза, че капакът не е закован, а само облепен с широка книжна лента. Но пък изглеждаше доста тежък и нямаше да е лесно да го отмести сам.

Свали кожата си, сгъна го и го остави на пода. Нямаше нужда от него в тясното задушно помещение. Наведе се над ковчега и тъкмо се опита да отлепи с нокът книжната лента, когато ясно долови нечия въздишка.

Магистратът застина, наострил уши, но усети само бученето на кръвта във вените си. Реши, че може, да е било шумолене от завесата пред стената — беше забелязал, че отнейде леко подухва. Продължи да разлепва книжната лента, но ненадейно върху капака на ковчега падна тъмна сянка. Съдията рязко се извърна и видя икономата, втренчен в него.

— Налага се да изследвам трупа на Къю — стреснат обясни той. — Има нещо нередно около смъртта ѝ. Ала вие няма как да знаете това, нали? Впрочем какво търсите тук?

— Аз... аз не можех да заспя. Излязох в двора, тъй като ми се стори, че...

— Че конете цвилят. Вече ми го казахте, когато се срещнахме отвън. Отговорете на въпроса ми!

— Дойдох да запаля благовонни пръчици, ваше превъзходителство. За упокой на душата ѝ.

— Похвална грижа към дъщерята на господаря. Ако е вярно това, което казвате, защо се крихте досега? И къде?

Икономът дръпна завесата и посочи с трепереща ръка към една ниша в самия ъгъл.

— Там... някога там имаше врата — заекна той. — Но я зазидаха — обърна се към ковчега и бавно продължи: — Да, вие сте прав. Не беше нужно да се крия. Вече няма смисъл да се крие нищо. Аз бях лудо влюбен в нея.

— А тя?

— О, разбира се, че с нищо не бях ѝ загатнал за чувствата си! — възкликна икономът. — Вярно е, че преди половин век семейството ни е било с тежест в обществото, но впоследствие е западнало и сега не

разполагам с пукнат грош. Как бих могъл да се осмеля да призная на господаря, че съм... Пък и тя беше сгодена, предстоеше ѝ женитба със сина на...

— Добре, добре. Кажете ми обаче не намирате ли нещо странно във внезапната ѝ смърт?

— Не, ваше превъзходителство. Защо пък да е странно? Всички знаем, че е със слабо сърце, а и цялото това напрежение напоследък...

— Вярно. Виждали ли сте отблизо мъртвото ѝ тяло?

— Не бих могъл да понеса гледката, в никакъв случай! Искях да я запомня такава, каквато беше преди... тъй прекрасна, тъй... Господин Мин ни помоли заедно със стария му прислужник да помогнем при пренасянето ѝ в ковчега, ала аз не можех, бях много разстроен. Първо разбойниците, после тази внезапна...

— Е, така или иначе, сега ще се наложи да ми помогнете, за да вдигнем капака.

Съдията успя да разхлаби книжната лента и я скъса с рязко движение.

— Поемете другия край! — нареди той. — Ще го поставим долу на пода.

Повдигнаха с мъка тежкия капак. Внезапно икономът изпусна с трясък своя край. Капакът падна направо на ковчега и съдията едва успя да го подпре, за да не се катурне на пода.

— Това не е Къю! — изкрещя ужасен икономът. — Това е Астра!

— По-тихо! — викна му грубо съдията и се взря в застиналото лице на покойната.

Дори в смъртта тя беше запазила натрапчивата си хубост. Над синкавите клепачи се виждаха гъсти извити вежди, закръглените бузи имаха трапчинки, а чувствените устни бяха оформени красиво. Лицето нямаше нищо общо с Къю от портрета.

— Нека сега поставим капака колкото се може по-безшумно — подкани той треперещия иконом с успокоителен тон.

След като приключиха, съдията взе фенера и го сложи в единия край на ковчега. Огледа замислено дългата бяла рокля на девойката — беше ушита от фина коприна с втъкани мотиви на сливова клонка. Поясът беше привързан малко под пищната гръд с традиционната тройна препаска. Вкочанените ръце лежаха покрай тялото.

— Роклята несъмнено е на госпожица Къю — отбеляза съдията.

— Така е, ваше превъзходителство. Но момичето е Астра, кълна се! Какво ли се е случило с госпожицата?

— Скоро ще разберем и това. Първо трябва да разгледам трупа. Вие идете да изчакате вън, в гостната. И недейте да палите свещ. Още не бива никой да узнае за всичко това.

Уплашеният иконом понечи да възрази, заеквайки, но съдията го избута безцеремонно навън и затвори вратата. Незабавно се зае да изучава препаската. Отне му доста време да развърже сложния възел. После подпъкна лявата си ръка под талията на девойката и леко повдигна тялото, за да измъкне намотания няколко пъти пояс. Трупът се оказа доста тежък. Това потвърждаваше оплакванията на стария слуга, че заедно с господин Мин доста се измъчили, докато го пренесат.

Преметна пояса през единия край на ковчега и разкопча робата. Отдолу нямаше бельо, така че можеше да разгледа изцяло пищното голо тяло. Местеше свещта сантиметър по сантиметър, търсейки белези от насилие. Но гладката бяла кожа не беше наранена, с изключение на няколко драскотини по едрите гърди и заобления корем. Установи, че е била бременна някъде в четвъртия месец, после се опита да издърпа широките ръкави от вкочанените ръце. Разгледа бегло късите неподдържани нокти и мазолите по дланите, след което обърна тялото настрани и едва успя да сподави вика си. Точно под лявата плешка се виждаше малка черна лепенка, голяма колкото монета. Внимателно я отлепи от кожата. В бледата плът отдолу се показва прободна рана. След като я проучва известно време, опипвайки плътта наоколо, накрая съдията провери дълбочината на прореза с помощта на клечка за зъби. Несъмнено девойката бе убита. При това с дълъг тънък нож, чието острие е стигнало чак до сърцето.

След като положи трупа по гръб, се зае да облича роклята. Опита се да омотае пояса по стария начин, с тройно препасване, но това се оказа напълно невъзможно. Затова просто върза двата края на възел. Вгледа се за миг в бялата фигура със скръстени в ръкавите ръце, със загрижено изражение и свъсени рунтави вежди. Наистина всичко беше твърде обърквашо. Той отвори вратата и повика икономом. Ляо цял трепереше, а лицето му беше смъртнобледо. Заедно наместиха капака върху ковчега.

— Къде се намира стаята ви? — попита го съдията, докато навличаше кожуха си.

— В задната част на сградата. До стаята на господин Йен.

— Добре. Отидете сега да си легнете, аз ще претърся за госпожица Къю.

Като прекъсна по този начин всякакви възможни въпроси, съдията се обърна и излезе от параклиса. На входа към гостната любезно се раздели с Ляо и тръгна нагоре по широкото стълбище. Горната площадка беше осветена. Пред вратата на болния стоеше господин Мин със свещ в ръка. Широкото му лице с массивна челюст беше запазило надменното си изражение. Беше облечен със същата сива роба, както и през деня. Той изгледа страховито съдията и попита дрезгаво:

— Изкарахте ли си смяната?

— Да. Нищо ново. А брат ви как е?

— Ами... тъкмо се канех да вляза, но както виждам, вътре не свети и май ще е по-добре да се върна в стаята си. Не ми се иска да разбудям жена му, сигурно е задрямала в креслото край него. Капнала е горката. Вие също се нуждаете от малко сън. Няма никаква полза да бродите нагоре-надолу. Лека нощ.

Съдията проследи с поглед как дебелият господин тътри уморено нозе към крайната стая на площадката. После сам се запъти към горния кат. Щом влезе в стаята на Къю, постави фенера върху масата и остана така известно време, загледан в осветената от луната плъзгаща се врата. Ако девойката наистина беше още жива, сигурно силуетът ѝ отвън на верандата би могъл да се отрази върху прозрачните плоскости и да му се стори, че е някакво привидение вътре в стаята. В такъв случай тя може би го наблюдаваше от балкона.

Разтвори плъзгащата се врата и излезе навън. От предишния оглед се беше убедил, че е невъзможно някой да се изкачи тук от двора или пък да се спусне от покрива. А тъй като беше излязъл на балкона веднага щом зърна привидението, загадъчният силует не е могъл да има време да използва стълба. Той застана пред трегера и се вгледа внимателно в резбованите дървени плоскости над него.

Върна се за миг в стаята и установи, че таванът е само на три-четири сантиметра над линията на трегера. Това означаваше, че между него и покрива има кухня, около метър в скосената част под стрехите,

но по-висока към върха. Излезе отново на балкона и огледа замислено полицата за саксии в левия край. Ако наистина под покрива съществуваше скрито помещение, може би тъкмо тази дъска служеха за стъпало, от което човек да се покачи към дървените плоскости, бележещи входа.

Стъпи предпазливо на ниската полица. Беше твърде крехка, за да издържи тежестта му, но това едва ли се отнасяше за дребна девойка като Къю. Съдията взе абаносовия стол от музикалния кът и го постави до саксиите. Оттук лесно можеше да се покатери до резбованите плоскости. Побутна леко една от тях и тя наистина се поотмести. Натисна по-силно и успя да я плъзне докрай. Фенерът в ръката му освети бледото изплашено лице на момиче, коленичило в тъмната ниша.

— По-добре е да слезете оттам, госпожице Мин — сухо рече съдията. — Няма защо да се страхувате. Аз съм гост на баща ви, наложи се да пренощувам у вас. Ето, ще ви подам ръка.

Ала тя не се възползва от помощта му. Стъпи пъргаво на полицата и оттам скочи на пода. Приглади полите на направената си синя роба и хвърли поглед към планинския склон, където пламтяха разбойническите огньове. После влезе безмълвно в стаята.

Магистратът ѝ посочи стола до масата, а сам седна отсреща на внесения обратно стол от музикалния кът. Поглаждайки дългата си сивееща брада, той се зае да изучава бледото ѝ изтощено лице. Последната година не беше я променила съществено. Отново се възхити на умението на неизвестния художник, постигнал такава изумителна прилика. При това беше подбрал стойката ѝ за портрета тъй сполучливо, че да прикрие малката гърбица и несъразмерно едрата за такова крехко тяло глава. След малко съдията я заговори:

— Бях уведомен, че сте починали от разрыв на сърцето, госпожице Мин. Възрастните ви родители скърбят безутешно за вас, а всъщност в стаята ви е намерила смъртта си прислужничката Астра. Тя е убита — изчака за миг и понеже тя не каза нищо, продължи: — Аз съм магистрат от един северен окръг. Това имение не попада под моята юрисдикция, но тъй като в момента районът е напълно откъснат от света, смятам, че е мое право да представлявам закона. Следователно съм длъжен да разследвам извършеното убийство. Моля ви да обясните какво се е случило.

Тя вдигна глава. Големите ѝ очи пламтяха с мрачен блясък.

— Нима все още има някакво значение? — запита девойката с тих изискан тон. — Всички ще бъдем убити, съвсем скоро. Погледнете онова червено сияние. Зората приближава!

— Истината винаги е важна, госпожице Мин. Чакам вашите обяснения.

Тя повдигна крехките си рамене.

— Снощи преди вечеря се бях качила тук сама. Измих се и напудрих лицето си, след което зачах Астра, за да ми помогне да се преоблека. Но тъй като изобщо не дойде, станах и излязох на балкона. Облегнах се на колоните и се загледах към планината и онези ужасни разбойници, изтръпнала от страх пред това, което има да става. Стоях там доста време, докато накрая разбрах, че сигурно вече е късно и че най-добре ще е да се преоблека сама, без да чакам повече Астра. Но когато се прибрах в стаята, я заварих легнала в леглото ми с гръб към мен. Тъкмо се канех да я нахокам, когато забелязах отзад на роклята ѝ кърваво петно. Наведох се над нея — не дишаше. Разпищях се, но побързах да сложа ръка на устата си. Мигом осъзнах какво се беше случило. Като не ме е заварила в стаята, е решила, че все още съм някъде долу. И е полегнала на леглото ми да си почине с намерението да скочи веднага щом ме чуе да влизам. Такава си беше тя, нахална и мързелива. Та междуременно някой е влязъл и я убил, понеже я е помислил за мен. В мига, когато осъзнах целия този ужас, чух шум от тътрещи се стъпки вън на площадката. Може би убиецът се връщаше! Изтичах на балкона, обезумяла от страх, и се скрих на тавана — тя замълча и замислено приглади коси с нежната си бяла ръка. После продължи: — Трябва да призная, че се сетих за това място, когато научих за разбойниците. Искан да проверя дали е удобно за скривалище на старите ми родители, в случай че тези негодници нахлуят в къщата и тръгнат да търсват. Стори ми се съвсем подходящо за скривалище, затова бях сложила вътре няколко завивки, кана с вода и кутии със сушени плодове. В същия миг, когато се пъгнах там, чух как вратата се отваря и някой влиза вътре, тътрейки крака с ужасен шум. Изчах известно време, наострила слух, но не чух нищо повече. Накрая се разнесе силно тропане по вратата и някой ме извика по име. Помислих, че това е уловка на убиеца, открил своята грешка, затова не се обаждах. Отново се разнесе тропот, чух как чичо вика

уплашено, че съм умряла. Явно ме бъркаше с Астра, защото не бяхме успели да се видим след пристигането му у нас, а той ме помнеше като момиченце, каквото бях при последната ни среща преди седем години. Не познаваше и прислужничката, тъй като тя не бе излизала целия следобед от женското отделение. И все пак грешката на чичо беше малко необяснима, като се вземе предвид, че Астра беше облечена в синята рокля на момиче от прислугата. Затова заключих, че може би при второто си идване убиецът е разсъблякъл мъртвото тяло, за да го облече в някоя от моите дрехи. Понечих да вляза и да обясня всичко това на чичо си, ала размислих, че ще е по-добре да оставя убиеца с впечатлението, че съм изчезнала, и междувременно да се опитвам да установя неговата самоличност. Бях капнала от страх и напрежение и спях непробудно цялата нощ. Едва на сутринта слязох от скривалището си, за да напълня каната с вода и да взема кутия сладки. Промъкнах се безшумно до площадката на втория кат и дочух как управителят и икономът разговарят за внезапната ми смърт от разрив на сърцето. Това ме накара да разбера, че убиецът явно е успял по някакъв начин да заличи следите от жестокото си престъпление, и това само усили страха ми. Защото явно ставаше дума за изобретателен и свиреп човек. Следобеда отново поспях малко. Вечерта дочух гласове в стаята си, един от тях беше на управителя. После всичко утихна чак допреди час, когато се разнесоха звуците на лютнята. Някой свиреше любимата ми мелодия, съчинена от самата мен. Никой друг в тази къща не свири на лютня и предположих, че това е външен човек, вероятно убиецът или пък негов съучастник. Бурята беше преминала и реших, че ми се удава случай да разбера кой е неизвестният ми враг. Спуснах се безшумно на балкона и предпазливо надникнах през плъзгащата се врата. Сред сенките в дъното на стаята успях да различа висок брадат мъж, когото не бях виждала досега. Смъртно уплашена, се скрих отново. Това е всичко, ваше превъзходителство.

Съдията Ди кимна замислено. Тя наистина беше умна девойка, способна да разсъждава логично. Той придърпа чайника и й наля чаша чай. Изчака я, докато пиеше жадно, и попита:

— Според вас кой би искал да ви убие, госпожице Мин?

Тя поклати отчаяно глава:

— Не допускам, че е някой, когото познавам. Именно това ме плаши най-много, ужасната несигурност! Тук рядко идват външни

хора. До миналата година редовно ни посещаваше един учител по музика от селцето до крепостта, а известно време у нас живя и учителят ми по рисуване и калиграфия. После, когато приключих обучението си и обявих предстоящата си женитба с младия Лян, започнах да водя твърде затворен живот и не се срещах с хора извън домакинството.

— В такъв случай — отбеляза съдията — е уместно да потърсим мотива за покушение. Нали не се лъжа, приемайки, че сте единствената наследничка на имението?

— Да, така е. Имах по-голям брат, но той почина преди три години.

— Кой тогава е следващият наследник?

— Чичо ми, ваше превъзходителство.

— Това би могло да представлява сериозен мотив. Бях уведомен, че въпреки голямото си богатство чичо ви си остава все така алчен за пари.

— О, не, в никакъв случай не подозирайте чичо! — викна тя. — Той винаги е бил много близък с татко, никога не би... По-добре забравете това предположение, господин магистрат — тя се замисли за миг, поколеба се и продължи: — Трябва да се вгледаме, разбира се, и в нашия иконом Ляо. Знам, че беше влюбен в мен. Не посмя да ми го каже, естествено, но аз го усетих. Логично е човек като него, с пониско социално положение и без пари, да не смее дори да мечтае за брак с единствената дъщеря на господаря си. Но той е потомък на високообразована фамилия, от която са излезли двама забележителни поети, затова може би се е надявал, че ако съм благосклонна към него, татко би се замислил върху евентуалното му предложение. И все пак Ляо не посмя да признае чувствата си, а щом обявих годежа си с господин Лян, това стана вече напълно безсмислено. Съобщението го разстрои много, нямаше как да не забележа това. Но ми изглежда немислимо такъв скромен, изискан благородник като Ляо да дръзне...

Тя погледна въпросително към съдията, но той не пожела да обсъди изреченото от нея. Само отпи от чая си и каза:

— Не мисля, че Астра е била убита в резултат на грешка, госпожице Мин. Убеден съм, че именно тя е била съзнателно избраният обект на покушението. Преди малко направих оглед на

трупата и открих, че е била бременна. Имате ли представа, кой би могъл да е бащата на нероденото ѝ дете?

— Всеки един от мъжете наоколо — злобно отвърна Къю. — Тя беше мързелива повлекана, все гледаше да се усамоти някъде с някой от младите работници от имението. Мислеше, че никой не подозира блудствата ѝ, но аз виждах всичко от балкона си. Какво безобразие! Държеше се като най-долнопробна уличница. Именно тя е откраднала златото. Помислихме, че е избягала с него. Но щом разбрах, че е била убита, осъзнах, че съкровището трябва да е все още някъде в къщата. Негово превъзходителство, разбира се, е прав, не става въпрос за убийство по погрешка. Убил я е любовникът ѝ, за да заграби цялото злато. Трябва непременно да го открием, животът ни зависи от това!

Съдията отново напълни чашите с чай.

— Както чух — подхвана той непринудено, — тази Астри е била простичка, но сериозна девойка, която усърдно се е грижила за болния ви баща.

Лицето ѝ почервения от гняв:

— Тя? Да се е грижила за него! Сега ще ви кажа точно как се грижеше за него тази долна никаквица. Опитваше се да му продаде тялото си, това е истината. На няколко пъти се наложи мама да я пъди от стаята му. Самата аз я заварих там веднъж. Каза, че уж му оправяла завивката. А по-скоро трябваше да си оправи раздърпаната роба. Цялата беше разкопчана отпред, сигурно му е показвала огромните си вимета. Само тъй е научила тази хитра мръсница къде е ключът от сандъка. А в същото време, докато се е подмилквала на татко, се е усуквала и около някой пройдоха, срещнат случайно в полето. На всичкото отгоре е забременяла от него. Добре ще е да разпитаме онези нещастни бежанци, ваше превъзходителство, нищо чудно негодникът да се е промъкнал с тях в имението. Убил я е, за да докопа откраднатото злато.

— Как да ви кажа — подхвана съдията, без да бърза, — аз също съм убеден, че я е убил бащата на нероденото ѝ дете. Но не вярвам да е бил обикновен нехранимайко. Такъв човек не може да стигне до вашата стая. Според мен е човек от къщата, който е успял да влезе и да излезе, без да направи впечатление на някого. Смятал е, че е сам в стаята с Астри, когато я е пробол смъртоносно. Но след като е слязъл долу, е забелязал, че вас ви няма там, и е предположил, че през цялото

време сте били на балкона и сте станали свидетелка на престъплението. Затова е решил да ви сплаши, за да мълчите. Качил се е отново горе и е преоблякъл мъртвата във ваша рокля. Това е трябвало да послужи за предупреждение, че може да ви сполети същото, ако се разприказвате. Явно той вече е на предела на издръжливостта си. Кой друг знаеше за вашето скривалище, госпожице Мин?

— Абсолютно никой, ваше превъзходителство. Тъкмо снощи се канех да кажа за него на баща ми след вечеря.

— Така, така — съдията се надигна и излезе на балкона.

В синкавия здрач вече се мержелееше приготвената от разбойниците количка за стенобитното оръдие. Летящите тигри извеждаха конете си от пещерата. Той се върна в стаята, седна на стола и каза:

— Наистина кръгът на заподозрените е доста тесен. Смятам управителя Йен Юан за най-вероятния извършител на убийството — вдигна ръка да спре бурните възражения на Къю и продължи: — Нежеланието му да види убитото момиче е определено подозрително. То ме кара да мисля, че съзнателно избягва това, и то не от сантименталните подбуди, които възпират Ляо. Йен умишлено е избегнал риска да бъде питан защо не е уведомил господин Мин, че това не е вашето тяло, в случай че подмяната се разкрие. Защото, за разлика от търговеца на чай и стария слуга управителят несъмнено е могъл да различи Астра от вас.

Тя го изгледа ужасено и извика:

— Господин Йен е високообразован, сериозен младеж. Как би могъл да падне толкова низко, че да върти любов с една проста селска мома!

— Разполагам с повече познания от вас, за да разреша случая, госпожице Мин — учтиво възрази съдията. — Йен ми направи впечатление на разпуснат човек, който с неохота е изоставил градския живот. Подозирам, че баща му го е изпратил тук, за да пресече някоя позорна любовна история, налагаща продължителното му отстраняване от града. По този начин е разчитал да поправи една грешка. Втората обаче, прелъстяването на прислужничка в имението на близък роднина, би могла да доведе до окончателно отхвърляне на Йен от почтеното му семейство.

— Глупости! — възкликна раздражено тя. — Йен е боледувал сериозно и го изпратиха тук, за да смени климата.

— Хайде, хайде, госпожице Мин! Интелигентно момиче като вас не може да се хване на такава евтина уловка.

— Съвсем не е уловка — продължаваше да упорства тя. Надигна се рязко и каза: — А сега ви моля да ме заведете при баща ми. Искам час по-скоро да му разкрия истината. А също и да го помоля за съвет, как да открием изчезналото злато. Защото това е единствената останала надежда. Ако не го намерим, при това скоро, разбойниците ще избият всички ни.

Съдията също се надигна.

— С удоволствие ще ви отведа при родителите ви, госпожице Мин. Ала преди да направя това, искам да дойдете с мен в наблюдателницата. Там ще разпитам господин Йен във ваше присъствие, за да послужите като свидетел при даването на важни показания. Ако се окаже невинен, ще трябва сами да търсим златото — и като видя, че тя се готви да възрази, той посочи навън и възкликна: — О, небеса, те идват!

Уплашеното момиче застана до него и двамата се възряха в десетината конници, препускащи по склона към тях. Отзад се търкаляше на колела някакво съоръжение. Край него яздеха други бандити, за да направляват пътя му.

— Карат към нас стенобитно оръдие — каза възбудено съдията. Сграбчи я за ръкава и отривисто й нареди: — По-бързо, нямаме време.

— Ами златото? — извика отчаяно тя.

— Йен ще ни каже къде е. Хайде!

Той почти влачеше след себе си колебаещото се момиче. По стълбището чува тревожния звън на гонга от наблюдателната кула. Прекосиха бързо двора, в който започваха тревожно да се стичат бежанците от пристройката, оживено обсъждайки положението. Докато изкачваха стръмното стълбище към наблюдателницата, съдията зърна с крайчеца на очите си двама яки младежи да се изкачват по покрива на масивната порта, където от вечерта бе приготвена голяма рибарска мрежа.

— Идват насам със стенобитно оръдие! — извика тревожно управителят, когато съдията стъпи на най-горната площадка. — Направили са също...

Той млъкна рязко и зяпна изненадано Къю, която се показва отзад.
— Ти... ти... — заекна той.

— Да, жива съм, както виждаш — каза бързо тя. — Бях се скрила под покрива. Ти не си видял трупа отблизо и си помислил, че съм аз. Но тялото е на Астра.

Долу, отвъд стената, се разнесе гълчава. В сивкавия утринен здрач се виждаха четирима конници, които препускаха буйно напред-назад. Те отправиха подигравателен поздрав към хората в крепостта с вдигнати в ръцете копия. На раменете им се развяваха късите наметала от тигрова кожа. Съдията замислено огледа огромната повърхност от тинести речни води. След бурята равнището им се бе повишило чувствително, но поне мъглата се вдигаше и на него му се стори, че зърва в далечината черен силует. Обърна се към управителя с остър тон:

— Всичко вече се изясни, господин Йен. Вие двамата с Къю сте убили Астра. Слугинята е била бременна от вас и е настоявала за женитба. Но вие сте гледали на връзката си с това просто селско момиче като на дребно странично удоволствие. Възнамерявали сте да се ожените за Къю, богатата наследница. Тя ви е обичала искрено, но е знаела, че баща ѝ никога няма да се съгласи да ви я даде за жена. Била е сгодена официално за господин Лян и е нямало как да предпочетат вас, един нехранимайко без пукнат грош, при това близък роднина. Нашествието на летящите тигри ви е предоставило чудесна възможност да решите проблема. Госпожица Мин е откраднала златото и го е скрила на сигурно място. Сетне двамата заедно сте убили Астра. Облекли сте я в господарска рокля, но не сте имали време да ѝ сложите бельо. Къю се е скрила в скривалището си. А на вас, господин Йен, се е паднала задачата да вземете необходимите мерки, та никой, освен господин Мин и стария слуга да не види отблизо мъртвото тяло, положено в ковчег по най-бързия начин. Така всеки би помислил, че покойницата е Къю. Малката прободна рана в гърба на Астра сте почистили и грижливо сте прикрили с пластир. Дори господин Мин да си беше направил труда да я огледа отзад, щеше да остане с впечатление, че това е просто раничка, получена още приживе. Ала той изобщо не я разсъблякъл, нямало е повод за съмнение и през ум не му е минала мисълта за убийство. А тъй като не е свалил роклята, не е

могъл да забележи и липсата на бельо, което би го накарало да се усъмни.

— Каква чудна приказка! — ехидно възкликна Къю. — А после какво е следвало да сторим според фантастичната ви теория?

— Много просто. Когато летящите тигри нахлуят в имението, Йен бързо да изчезне в суматохата и да дойде в скривалището при вас. След като бандитите изколят всички, претърсват къщата и си тръгнат, двамата да напуснете убежището и да изчакате, докато водата спадне. Знаели сте, че този път няма да подпалят къщата, както правят обикновено, за да не привлекат вниманието на стражите от крепостта. После сте възнамерявали да избягате в големия град, със златото, разбира се. Ще се притаите, изчаквайки напрежението да утихне, след което Къю ще се представи в съда с някоя трогателна история — например, че е била отвлечена от летящите тигри, които ужасно са я измъчвали, докато най-сетне е успяла да се изтръгне от лапите им. После да предяви правата си на единствена законна наследница. Двамата бихте могли да заминете някъде, да се ожените и да заживеете щастливо. А това, че за целта сте пожертвали живота на старите си родители и на още петдесетина души, едва ли ви тревожи съществено — Къю и управителят мълчаха упорито и съдията продължи: — Но за нещастие снощи се появих аз и потърсих подслон в дома ви. Разкрих убийството, а и вашето убежище, госпожице Мин. Както вече споменах, вие сте умно момиче и се опитахте да ме заблудите с привидно искрения си разказ. Ако му бях повярвал докрай, щяхте вече „случайно“ да сте намерили съкровището, да сте платили искания откуп и всичко да е наред. Успели сте благополучно да се отървете от Астра и двамата с Йен скоро щяхте да измислите нов пъклен план, за да пипнете богатството на Мин и да се ожените против волята на баща си.

Отдолу се чу приглушено тропане. Разбойниците придвижваха стенобитното оръдие по неравната поляна към портата на имението. Къю се втренчи в съдията с големите си, пламнали от възбуда очи. „Жадно за живот сърце“, помисли си той, докато наблюдаваше бледото й разкривено лице. Внезапно тя избухна:

— Ти провали всичко с противните си съдебни пълномощия! Но изобщо няма да ти кажа къде съм скрила златото. И затова сега всички ще умрем, а и ти заедно с нас!

— Не ставай глупава! — викна ѝ уплашен управителят. Погледна ужасен надолу, където нова група разбойници се спускаха по планинския склон, размахали мечове. — О, небеса, трябва да ни кажеш къде е златото. Не можеш да оставиш тези зверове да ме убият. Нали ме обичаш!

— И затова ще прехвърлиш вината изцяло върху мен, нали? Няма да стане, мили мой! Ще умрем заедно, ще минем по същия път както твоята малка мръсница, скъпата ти Астра.

— Астра... тя... — заекна Йен. — Какъв глупак съм бил, че не останах при нея. Тя наистина ме обичаше и не искаше нищо в замяна. Не желяех смъртта ѝ, но ти, ти каза, че се налага да я премахнем заради собствената ни безопасност. А аз, жалкият глупак, предпочетох твоите пари и теб самата — отвратителна, долна грознице, с тази огромна глава и зло сърце! — Къю залитна стреснато назад, а управителят продължи, давейки се от вълнение: — Каква чудесна жена беше тя! Като си помисля, че можех всяка вечер да държа в обятията си това съвършено туптящо тяло! А вместо с нея се любех с теб, жалка торба кокали, и станах съучастник в гнусните ти козни. Да знаеш как те ненавиждам, просто бих...

Зад съдията проехтя болезнен вик. Той рязко се извърна, но беше късно. Къю летеше надолу в пропастта.

— Загубени сме! — изкрещя Йен Юан. — Сега вече не можем да открием златото. Тя изобщо не ми каза къде...

Той млъкна, загледан в ням ужас навън. Един от разбойниците скочи от коня си. Приблужи се до тялото, проснато сред едрите камъни, с неестествено извита глава. Наведе се и грубо изскубна обиците от ушите на жената, после претърси широките ръкави, но не намери нищо и се изправи с празни ръце. Измъкна гневно меч си и с дивашки вик разпра стомаха ѝ. Управителят се извърна и се разтрепери неудържимо. После се хвана за корема и започна да повръща. Съдията го задърпа за ръката.

— Говори! — изръмжа той. — Признай как уби жената, която обичаше.

„ИЗВИКАХ Й ДА СПРЕ...“

— Не съм я убивал! — задъхваше се безпомощен Йен. — Къю каза, че Астра я видяла, докато взема златото, затова трябвало да умре. Този демон в рокля ми сложи камата в ръцете и нареди да я убия. Но щом се изправих срещу Астра и бедното момиче отрече да я е следило, тя издърпа внезапно от мен камата и я насочи към гърдите ѝ. Просъска: „Лъжкия такава! Съблечи се и покажи прелестите си, с които омагьоса моя избраник!“ След като уплашеното момиче свали дрехите си, тя го накара да застане до колоната на леглото с вдигнати над главата ръце. Астра трепереше от студ в ледената стая, но още повече се вцепени, когато онова гнусно изчадие започна да прокарва плоското на камата по гърдите и останалите части на тялото ѝ, като през цялото време говореше гнусотии. Ни жива, ни умряла от ужас, слугинята току опитваше да се извърне, но онзи демон с острието не ѝ позволяваше да мръдне, като продължаваше да сипе страшни закани. А аз, аз трябваше да стоя безпомощен, застинал в смъртен ужас да не би в безумната си ярост да нарани или да обезобрази горкото беззащитно момиче. Накрая, когато Къю за миг отклони камата, я сграбчих за раменете и ѝ извиках да спре. Тя само ме изгледа презрително и нареди надменно на треперещата девойка да се извърне. Хладнокръвно напипа ръба на лопатката ѝ и я прободде дълбоко с камата. Аз залитнах от ужас и се опрях на стената. Полувцепенен, наблюдавах как тя положи Астра на пода, внимателно спря кървенето и изчисти раната, напявайки някакъв злокобен припев. Сложи върху дупката малка лепенка, сви на вързоп дрехите на момичето и я облече в една от собствените си бели роби. После ми нареди да ѝ помогна да я качим на леглото. Омота пояса под гърдите съвършено безучастно, все едно оправяше собствения си колан пред тоалетката. Беше... беше истински кошмар, уверявам ви — той закри лице с длани. След малко, опитвайки се отчаяно да овладее гласа си, попита: — Как успяхте да ни разкриете?

— Попаднах на вярната следа благодарение на косвеното предупреждение на стария господар: настояването на всяка цена да се настаня в стаята на дъщеря му. Той наистина я е обичал, но бе прозрял, че болезнените размишления за крехкото ѝ здраве са опорочили ума ѝ, затова подозираше, че има нещо гнило около внезапната ѝ смърт. Докато разговарях с нея в стаята ѝ, тя се владееше чудесно. Но страстта е опасно нещо. Само една похвала за Астра и няколко

критични забележки по ваш адрес бяха достатъчни, за да я извадят от равновесие. А що се отнася до вас, господин Йен, не сте толкова добър актьор като нея. Всички обитатели на къщата бяха обхванати от смъртен страх, само вие не. При това не правехте впечатление на особено смел мъж. Напротив, заподозрях, че сте страхливец, както впрочем се и оказа. Говорехте тъй лековато за надвисналата опасност. Държали сте се така, защото мислите ви са били насочени не към смъртта, а към живота, при това един живот в леност и благоденствие, обезпечени от наследството на любовницата ви. А умело завързаният пояс на мъртвата девойка, за който току-що споменахте, окончателно потвърди подозренията ми. Защото само жена би могла да го завърже тъй изкусно. Къю просто е вършила една обичайна всекидневна процедура и дори не ѝ е минало през ума, че оставя опасна улика срещу себе си — управителят се вираше безмълвно в него. Магистратът продължи: — Знаете ли, повярвах на всяка дума от разказа ви. Наистина госпожица Мин е била главният престъпник, а вие сте само нейно оръдие без собствена воля. Но, тъй или иначе, сте съучастник в жестоко убийство, затова ще бъдете обезглавен.

— Обезглавен ли казахте? — изсмя се нервно Йен. Сред трескавия му смях се чуха глухите удари на стенобитното оръдие. — Чуй само, глупако! Летящите тигри разбиват портата.

Съдията се заслушваше мълчаливо. Изведнъж думкането спря. За миг настъпи гробна тишина, после се разнесоха крясъци и проклетия. Магистратът се наведе и погледна през бойниците.

— Виж там долу! — каза той на Йен. — Побягнаха обратно.

Разбойниците бяха оставили стенобитното оръдие. Ездачите бясно шибаха конете си, а онези, които бяха дошли пеш, тичаха с все сила към планината.

— Защо... защо се разбягаха? — заекна от удивление управителят.

Съдията се извърна и посочи към реката. Покрай брега бързо напредваше голяма военна джонка. Дългите гребла ритмично разплискваха вълните, за да поддържат необходимия за акостиране ъгъл. На палубата се виждаха скупчени десетки войници, над дългите им алебарди и заострените шлемове се вееха пъстроцветни флагове. В задната част на кораба бяха привързани наметнати с чулове коне. Нататък по реката се виждаше и втори, по-малък съд. Палубата му

беше затрупана с дънери и навити дебели въжета. Малки фигурки в кафяви кожени куртки и шапки затягаха колелата на ниски колички.

— Снощи изпратих писмо до коменданта на крепостта — съобщи безучастно съдията Ди. — Обясних му, че печално известните летящи тигри са се разположили наоколо, и го помолих за кавалерийско подкрепление, а също и за сапърска част. Имах предвид, че докато войниците обграждат бандитите, сапърите ще могат да поправят моста отвъд планината, за да ме настигнат бързо моите хора. А междувременно ще съм разрешил случая с убийството в това имение. Надявам се да мога да потегля по пладне, защото трябва да стигна до имперската столица колкото може по-бързо.

Йен Юан се взираше с невярващи очи в приближаващите военни джонки.

— А как успяхте да изпратите писмо до крепостта? — дрезгаво запита той.

— Организирах си собствена банда летящи тигри — отвърна кратко съдията. — Написах десетина писма с един и същ текст, запечатах ги и ги предадох на едно от момчетата, които бях зърнал следобед да пускат хвърчила. Казах му да прикрепи по едно писмо към всяко голямо хвърчило и да ги пуска едно след друго, а щом се издигнат високо в небето, да реже връвта. Северният вятър духаше постоянно и се надявах, че поне две-три от яките хвърчила ще стигнат укреплението на отвъдния бряг и че който ги намери, ще ги отнесе на коменданта. Това е краят на летящите тигри, господин Йен. А също и вашият.

ПОСЛЕСЛОВ

Съдията Ди е историческа личност. Роден е през четвъртата година от периода Джънгуан на Танската династия, т.е. 630 г. от християнската ера. Починал е през 700 г.

От биографията му, записана в хрониките на Танската династия, се вижда, че през първата половина от продължителното му и успешно поприще на държавен служител, докато е окръжен съдия в различни части на империята, той разрешава множество заплетени криминални случаи. Така остава в съзнанието на хората като един от най-прочутите следователи на древен Китай. Известен е и като голям държавник със свой принос по време на службата си в столицата за външната и вътрешната политика на Танската империя. Това са фактите. Двете истории, разказани тук, са изцяло измислени, а споменатите градове — Ханюан, Бейджоу и прочее — никога не са съществували реално.

Трябва да споменем, че астрономията е една от най-старите науки в Китай, като, освен това се е вярвало, че звездите влияят върху живота и съдбините на хората. Схемата в началото представя китайския зодиак, като едновременно са обяснени китайските шестгодишни цикли. Дванайсетте зодиакални знака са подредени около двата първични принципа ин (отрицателно женско начало, мрак) и ян (положително мъжко начало, светлина) и осемте триграми багуа. Разполовеният кръг в средата изобразява вечното взаимодействие между ин и ян — за по-подробно обяснение вж. „Манастирът на призраците“. Осемте триграми показват възможните комбинации между прекъснатата линия на ин и непрекъснатата на ян, като тези триграми съставляват основата на древната Книга на промените, или И Дзин. На изображението в началото са представени древните символични образи на Маймуната и Тигъра, разположени на точните им места в зодиакалния кръг: запад-югозапад и изток-североизток.

В китайската астрология се приема, че личният характер и попрището на всеки човек са предопределени от цикличните знаци, под които е роден. Например годеж не е могъл да бъде сключен, без да

се проучат сравнително годината, датата и часът на раждането на двамата партньори, за да се види дали са подходящи един за друг.

Съдията Ди е роден през 630 г., която е VII-3, година на Тигъра, и над нея господства елементът метал, а влияещата планета е Венера. Точната дата и часът на раждането му не са известни.

Що се отнася до седемструнната лютня, спомената във втората история, заслужава да се отбележи, че китайците са приемали музиката, изсвирена на нея, за най-висше изражение на класическото, чисто китайско музикално изкуство. Спокойните изтънчени мелодии на гу цин коренно се различават от по-късната китайска театрална музика, претърпяла силно средноазиатско влияние. В Китай една добра старинна лютня се цени така, както ние ценим цигулките на Страдивариус, и по същия начин се смята, че тайната на свършения ѝ звук е заложена в състава на лака, с който е покрита резонаторната кутия. Познавачите определят възрастта на древните инструменти по мрежата от тънки пукнатини, покриваща лакираната им повърхност. Читателите, които проявят интерес към тази завладяваща материя, могат да потърсят повече сведения от моята книга *The Lore of the Chinese Lute, Monumenta Nipponica Monographs, Sophia University, Tokyo, 1940.*

Роберт ван Хюлик

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.